กรมสามัญ

๑๐๔

แบบเรียนภูมิศาสตร์

ว่าด้วย

ทวีปอาเซีย

สำหรับชั้นมัธยมตอนกลาง

ของ

อำมาตย์ตรี หลวงบีย์วิทยาการ

ประกาศนียบัตรวิชชาภูมิศาสตร์มหาวิทยาลัยอ็อกสฺฟอรฺด

อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนประจำมณฑลนครศรีธรรมราช

พระราชหัตถเลขา

พิมพ์ครั้งที่สอง ๒๐๐๐ ฉะบับ

พ.ศ. ๒๔๗๓

ราคาเล่มละ ๗๕ สตางค์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ศรีหงส์ กรุงเทพ ฯ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

ห้องสมุดวชิรญาณ ๑๑ ก.ค. ๗๓ THE VAJIRAVUDH LIBRARY

910.02
ป 619ม

2983

แบบเรียนภูมิศาสตร์

ว่าด้วย

ทวีปอาเซีย

สำหรับชั้นมัธยมตอนกลาง

ของ

อำมาตย์ตรี หลวงบีย์วิทยาการ

ประกาศนียบัตรวิชชาภูมิศาสตร์มหาวิทยาลัยอ็อกสฺฟอรฺด

อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนประจำมณฑลนครศรีธรรมราช

พิมพ์ครั้งที่สอง ๒๐๐๐ ฉะบับ

พ.ศ. ๒๔๗๓

ราคาเล่มละ ๗๕ สตางค์

พิมพ์จำหน่ายที่โรงพิมพ์ศรีหงส์ กรุงเทพ ฯ

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

หอสมุดแห่งชาติ
5 S.A. 2551
กรมศิลปากร

๕๑๓
ป.

เลขห้อง 214
เลขหมู่ 910.02
ป619ส
เบียน

คำชี้แจง

ในคราวพิมพ์หนังสือภูมิศาสตร์ทวีปอาเซียครั้งที่สองนี้ ได้มีการแก้ไขและเพิ่มเติมบ้าง แต่เมื่อรวมความแล้วคงรูปเดิม ข้าพเจ้าได้แยกประเทศสยามออกจากภูมิศาสตร์ทวีปอาเซีย เพราะจะเรียบเรียงขึ้นเป็นเล่มหนึ่งต่างหาก พระเดชพระคุณของ พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าธานีนิวัต เสนาบดีกระทรวงธรรมการ ได้มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้เป็นอันมาก ในการที่ได้ทรงแก้ไขแบบเรียนนี้ให้ดีขึ้น ทั้งได้ทรงแนะนำข้าพเจ้าให้เรียบเรียงภูมิศาสตร์สยามเป็นเล่มหนึ่งต่างหาก ดังกล่าวแล้ว

หลวงบีย์วิทยาการ

วันที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๓

๑๐๐

หอพระสมุดวชิรญาณ
๑๑ ก.ค. ๗๓
THE VAJIRAVUDH LIBRARY

คำนำ

(เมื่อพิมพ์ครั้งแรก)

แต่เดิมมาการเรียนภูมิศาสตร์ ก็เป็นแต่ท่องจำชื่อภูเขา แม่น้ำ เมืองสำคัญ สินค้าขาเข้าและขาออก เมื่อเป็นดังนั้น มีผู้เข้าใจว่า วิชาภูมิศาสตร์ไม่สู้จะเป็นวิชาสำคัญนัก แต่ที่จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ วิชาภูมิศาสตร์เป็นวิชาที่สอนให้สังเกต และ เปรียบเทียบ ไม่ใช่แต่จะให้ท่องจำเท่านั้น เมื่อเราจะเรียนภูมิศาสตร์ของประเทศใด เราจะต้องศึกษา ลักษณะแห่งภูมิประเทศ ของประเทศนั้น เมื่อทราบลักษณะของภูมิประเทศ ก็ทราบว่า อากาศเป็นอย่างไร มี พืช สัตว์ อะไรบ้าง และยังทราบการอาชีพของพลเมืองในประเทศนั้น ด้วยว่าทำการเพาะปลูกเลี้ยงสัตว์หรือจับสัตว์น้ำ ถ้าประเทศที่มีพื้นที่ราบและอุดมไปด้วยน้ำ ก็ทำการเพาะปลูก และแถบฝั่งทะเลและแม่น้ำลำคลอง มีการจับสัตว์น้ำ การไปมาในประเทศจะสะดวกดีหรือไม่ ก็ต้องอาศัยลักษณะของภูมิประเทศ ถ้าการไปมาสะดวก ก็มีการพาณิชย์ เมื่อนักเรียนได้ศึกษาเช่นนี้แล้ว ไม่ได้ใช้ความจำอย่างเดียว ใช้ทั้งความสังเกตและความคิด

การเรียนภูมิศาสตร์ ต้องเริ่มต้นแต่ที่ที่เราอยู่ก่อน แล้วค่อยขยายออกไปทุกที จนถึงประเทศที่เราไม่เคยไป หรือไม่เคยเห็น เมื่อเราจะศึกษาประเทศที่อย่างไกล ไม่สามารถจะไปด้วยตนเองได้ ก็อ่านเรื่องราวของผู้ที่ได้ไปจริง ๆ แต่งไว้ แล้วเปรียบเทียบกับประเทศที่เราอยู่ เราก็จะทราบภูมิศาสตร์ประเทศนั้นได้ดี

สำหรับภูมิศาสตร์ทวีปอาเซีย ข้าพเจ้าได้แบ่งประเทศที่มีภูมิประเทศ อากาศ พืช และ พลเมือง ที่คล้ายคลึงกันออกเป็นแถบ ๆ ประเทศหนึ่ง ๆ ในทวีปอาเซีย ยังแบ่งออกเป็นแถบ ๆ ตามลักษณะแห่งภูมิประเทศอีก โดยทำนองเดียวกัน

ถ้านักเรียนเรียนประเทศไหน ควรหาแผนที่ใหญ่ ๆ ออกกางดูด้วย แผนที่ที่นับว่าดี เช่น Philip's Modern School Atlas of Comparative Geography

หวังว่าแบบเรียนนี้ คงจะเป็นประโยชน์แก่ครูและนักเรียนที่จะนำไปสอน และศึกษา

ข้าพเจ้าขอขอบคุณเจ้าหน้าที่กรมตำรา กระทรวงธรรมการ ที่ได้ช่วยแก้ไขแบบเรียนนี้ให้ดีขึ้น

หลวงบีย์วิทยาการ

วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๕

บัญชีเรื่อง

หน้า

คำนำ ..... ก

คำชี้แจง ..... ค

ทวีปอาเซีย ๑

ภูเขา ๒

แผ่นดินสูง ๓

ที่ราบ ๔

อากาศ ๕

พืช ๗

สัตว์ ๘

ประเทศแถบเมดิเตอรเรเนียน ๑๓

สเปียและปาเลสไตน ๑๔

เตอรกี ๑๕

อารเมเนีย ๑๗

หมู่เกาะในทะเลอีเจียน ๑๘

เกาะไซปรัส ๑๘

ประเทศแถบที่ราบภายในทวีป ๑๙

จอรเจีย (Georgia) และอเซรไบยัน

(Azerbaijan) ๒๐

หน้า

อาเซียภาคกลางของรัสเซีย ๒๓
ไซเบียเรีย. ๒๕
ประเทศแถบแผ่นดินสูงและภูเขาตอนกลางทวีป..... ๒๘
อิหร่าน ๒๙
อาฟฆานิสถาน..... ๓๑
บลูชิสถาน. ๓๓
แคว้นทิเบต ๓๕
แคว้นสินเกียง ๓๖
แคว้นมองโกเลีย..... ๓๗
แคว้นภูฐาน (Bhutan)..... ๓๗
แคว้นเนปาล ๓๘
ประเทศทางทิศใต้และทางทิศตะวันออกของแผ่นดิน
สูง และภูเขาตอนกลางทวีป ๔๐
แคว้นเม่งจู..... ๔๒
จีนแท้ ๔๓
เกาะฮ่องกง และหมาเก๊า..... ๔๘
ญี่ปุ่น..... ๔๙
เกาหลี (โชเสน) ๕๓

หน้า

พะม่า ๕๔
มะลายูของอังกฤษ ๕๘
๑. สเตรตส์ เส็ตตุลเมนตุส ๖๐
๒. สหรัฐมะลายู ๖๒
๓. รัฐมะลายู ๖๓
อินโดจีนของฝรั่งเศส ๖๔
หมู่เกาะอินเดียตะวันออก ๖๕
อินเดีย ๘๑
ประเทศแถบทะเลทรายทางทิศตะวันตก ๑๐๑
อาหรับ ๑๐๒
รัฐโอมาน (Oman) ๑๐๔
จังหวัดเอเด็นและเกาะเปริม (Perim) ๑๐๔
ประเทศอิรัก (Irak) ๑๐๔

ภูมิศาสตร์ ทวีปอาเซีย

ทวีปอาเซีย เป็นแผ่นดินอันกว้างใหญ่ทางภาคบูรพาแห่งมหาทวีปซึ่งรวมทั้งยุโรปและอาเซีย มีเนื้อที่ประมาณ ๔ เท่าของยุโรป ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตก อาเซีย เป็นทวีปที่ใหญ่ที่สุดในโลก ใหญ่กว่า ทวีปอาฟริกา ครึ่งหนึ่ง ใหญ่กว่า ทวีปอเมริกาเหนือและใต้ ตั้งแต่ มหาสมุทรอาร์คติค ลงมาผ่านเขตหนาว เขตอบอุ่น และ เขตร้อน จนถึงทางใต้ใกล้ๆ กับเส้นศูนย์สูตรของโลก ยาวประมาณ ๘,๓๐๐ กิโลเมตร และตั้งแต่ ภูเขาอูราล ทางทิศตะวันตกมาจนถึง มหาสมุทรแปซิฟิค ทางทิศตะวันออก ยาว ๑๐,๐๐๐ กิโลเมตร อาเซียเป็นทวีปที่ตั้งอยู่สูงที่สุด มีภูเขาและแผ่นดินสูงที่สุดในโลก ในทวีปนี้มีอากาศร้อนหนาวต่างกันมาก มีทั้งอากาศร้อนที่สุดและหนาวที่สุด มีทั้งฝนตกชุกที่สุดและตกน้อยที่สุด มีทั้งพลเมืองอยู่หนาแน่นและมีคนอยู่เบาบางที่สุด

ภูเขา มีเทือกภูเขาที่สำคัญ ๔ เทือก

(๑) ภูเขาเทียนชาน (สูงประมาณ ๗,๔๐๐ เมตร) ยาวเป็นเทือกไปทางทิศอีสานประมาณ ๒,๕๐๐ กิโลเมตร ผ่านตอนกลางของทวีปอาเซีย และมี ภูเขาอัลไต (Altai) ยาวเป็นเทือกโค้งไปทางทิศพายัพ กั้นพรมแดนระหว่างไซเบียเรีย และ อาเซียภาคกลาง ระหว่างเทือกภูเขาทั้งสองนี้ แผ่นดินเทลงไปที่ทะเลสาบบัลกาษในอาเซียภาคกลาง

(๒) ภูเขาเคียนหลุน มียอดสูงกว่า ๖,๓๐๐ เมตร ยาวเป็นเทือกไปทางทิศบรพา อยู่ทางด้านเหนือของแผ่นดินสูง ทิเบต และเป็นเทือกเล็ก ๆ ต่อไปอีก คือ ภูเขาคินกาน และ ยับโลนอย ซึ่งอยู่ทางทิศประจิมของ จีน และ เม่งจู และยาวเป็นเทือกไปจนถึงมุมทางทิศพายัพของประเทศไซเบียเรีย

(๓) ภูเขาการาโกรัม มียอดเขาสูงตั้ง ๘,๒๐๐ เมตร ยาวเป็นเทือกไปทางทิศบรพา ผ่านทิเบต ถัดลงมาทางใต้ลุ่มแม่น้ำพรหมบุตร มี ภูเขาหิมาลัย ยาว ๒,๕๐๐ กิโลเมตร เป็นภูเขาที่สูงที่สุดในโลก มียอดเขาสูงถึง ๙,๑๐๐ เมตร อยู่ด้านใต้ของทิเบต ซึ่งเป็นแผ่นดินสูงที่สุดในโลก ทางบูรพาของภูเขาหิมาลัยเป็นเทือกโค้งลงมาทางใต้ และเป็น

เทือกต่อลงมาจนถึง ภูเขาโยมา ในประเทศพะม่า

(๔) ภูเขาฮินดูกูษ ยาวเป็นเทือกไปทางทิศประจิม จากแผ่นดินสูง ปาเมอร์ส และทางเหนือของ ประเทศอาฟฆานิสถาน และเป็นเทือกต่อไปจนถึง ภูเขาเอลบูร์ซ และไปรวมกับเทือก ภูเขาคอคะสัส ซึ่งติดต่อกันระหว่างเทือก ภูเขาหิมาลัย และ ภูเขาแอ็ลป์ส ในทวีปยุโรป ทางใต้ของเทือกภูเขานี้มีแผ่นดินสูงอิหร่านของประเทศอิหร่าน และทางเหนือของเทือกภเขาเหล่านี้ แผ่นดินค่อยต่ำลงไปจนถึงที่ราบ ตูราน และ ทะเลคัสเปียน ภูเขาสุไลมัน เป็นเทือกต่อออกไปจากภูเขาฮินดูกูษ ซึ่งเป็นเทือกไปทางใต้ไปสู่มหาสมุทรอินเดีย เป็นด้านบูรพาของแผ่นดินสูงอิหร่าน

ที่สูงในทางอุดรของแผ่นดินสูง อิหร่าน คือ อาร์เมเนีย และ กูร์ดิสถาน เป็นเทือกไปทางทิศตะวันตก ตามด้านเหนือของแผ่นดินสูงอิหร่าน ที่สูงนับตั้งแต่ ๑,๕๐๐ เมตรถึง ๓,๑๕๐ เมตร เมานต์ อารารัต เป็นยอดภูเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ (๕,๒๕๐ เมตร) ภูเขา ตอรัส เป็นเทือกภูเขาสำคัญใน อาเซียน้อย

แผ่นดินสูง ได้แผ่ออกไป เหมือนเทือกภูเขา คือ

จากทิศประจิมไปทางทิศบูรพา เรียงเป็นลำดับได้ดังนี้

แผ่นดินสูงทางเหนือ คือ อาเซียน้อย อิหร่าน ปาเมอรส มองโกเลีย

แผ่นดินสูงทางใต้คือ อาหรับ เด็คคาน แผ่นดินสูงใน คาบสมุทรมะลายู

ที่ราบ ที่ราบทางเหนือ ตั้งต้นจากทะเลคัสเบียนไปทางทิศอีสาน จนถึงมหาสมุทรอารุคติค ผ่านอาเซียภาคกลางและไซเบียเรีย ในกาลก่อน ที่ราบจากทะเลคัสเบียนถึงมหาสมุทรอารคติคเคยเป็นมหาสมุทร ทะเลคัสเบียนมีน้ำเค็ม แมวน้ำทีมในนั้นเหมือนกับแมวน้ำทีมในแถบมหาสมุทรอารุคติคเดียวนี้ แมวน้ำยังคงตกค้างอยู่ เมื่อทะเลถอยไปและแผ่นดินแห้ง แผ่นดินค่อยสูงขึ้นทางทิศอีสานของไซเบียเรีย จนสูงถึง ๖๓๐ เมตร ทางทิศหรดีของที่ราบ เป็นทุ่งหญ้า เรียกว่า สเตปป์ และทางทิศอุดรเรียกว่า ทูนดรา

ที่ราบทาง ทิศทักษิณ และ อาคเนย์ ของทวีปอาเซียเป็นที่ลุ่มแม่น้ำ และมีแผ่นดินสันดอนใกล้ ๆ ปากแม่น้ำหรือที่ราบตามริมฝั่งทะเล ที่ราบสำคัญคือที่ราบ เมโสโปเตเมีย หรือที่ ลุ่มแม่น้ำไทกริส และ ยูเฟรติส ที่ราบ

ของ ลุ่มแม่น้ำสินธุ และ คงคา ที่ราบใน ลุ่มแม่น้ำเอราวดี ที่ราบใน ลุ่มแม่น้ำโขง ที่ราบ ลุ่มแม่น้ำยั่งจือ ฮองโฮ และ แม่น้ำอามูร แม่น้ำได้พาดินทรายมาตกลงตามที่ราบเหล่านี้ ทำให้แผ่นดินบริบูรณ์ มีคนอยู่หนาแน่น

อากาศ ทวีปอาเซียมีอากาศต่าง ๆ กัน โดยเหตุที่มีอาณาเขตต์กว้างขวาง แผ่ไปทั่วทุกเขตต์ของความร้อนหนาว และมีทั้งที่สูงและต่ำ ตั้งแต่ที่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลถึงที่สูง ๘,๑๐๐ เมตรเหนือระดับน้ำทะเล อากาศหนาวที่สุดในฤดูหนาวและอากาศร้อนที่สุดในฤดูร้อน ที่มีอากาศหนาวที่สุดคือที่เมือง เวอร์โกยันสก (Verkhoyansk) ในทางทิศอีสานของประเทศไซเบียเรีย ความร้อนหนาวตั้งแต่เดือนธันวาคมถึงกุมภาพันธ์ คิดเฉลี่ยประมาณ ๑๕°ซ. ใต้ขีดน้ำแข็ง บางทีปรอทลงต่ำกว่าใต้ขีดน้ำแข็ง ๓๓°ซ. และในที่เดียวกันปรอทเคยขึ้นสูงในเดือนกรกฎาคม ถึง ๓๗°ซ

ในทวีปอาเซีย ไม่ว่าที่ใด ๆ นอกจากที่ที่อยู่ใกล้ทะเลมีอากาศร้อนหนาวต่างกันมาก ที่ชั้นทางเหนือ ที่ราบทางเหนือ มีอากาศแห้งแล้ง ถ้าเราเดินทางไปทางทิศบูรพา

อากาศยิ่งหนาวขึ้นทุกที โดยทำนองเดียวกันกับอากาศในประเทศรัสเซีย คืออากาศที่ ยากุตสก (Yakutsk) หนาวกว่าที่ เยนเสอสก (Yeniseisk) และ เยนเสอสก หนาวกว่าที่ โตบอลสก ทางทิศหรดีมีอากาศแห้งแล้ง และร้อนจัด ประเทศในทางอาคเนย์มีอากาศชุ่มชื้นและร้อน ที่แผ่นดินสูงตอนกลางมีอากาศแห้งแล้ง อากาศหนาวในฤดูหนาว และร้อนจัดในฤดูร้อน

อากาศหนาวได้พัดมาจากมหาสมุทรอาร์คติก ลงมาทางใต้ ประเทศอินเดียภาคเหนือไม่ถูกลมหนาว เพราะมีภูเขาหิมาลัยกันไว้ และกันไม่ให้ลมหอบเอาน้ำฝนไปตกที่ทิเบต และทวีปอาเซียตอนกลาง

ในฤดูหนาวในทวีปอาเซียภาคกลางมี ความกดของอากาศหนัก และลมที่พัดออกไปทุก ๆ ทาง เป็นลมแห้งแล้ง ในฤดูร้อนแผ่นดินร้อนจัดมีความกดของอากาศเบา มีลมพัดเข้ามาทุกทาง ลมเหล่านี้ชั้นแรกนำเอาฝนมา เช่น มรสมตะวันตกเฉียงใต้ และ ตะวันออกเฉียงใต้ แต่ฝนตกในเทือกภูเขาสูง ๆ ในทางที่ลมผ่านไป เมื่อถึงตอนกลางของทวีปอาเซีย มีอากาศแห้งแล้งเหตุนี้แหละทวีปอาเซียตอนกลางจึงเป็นทะเลทรายใหญ่

เช่นนั้นเราจะเห็นได้ว่าทวีปอาเซียแบ่งออกตามอากาศได้ ๕ แถบด้วยกัน

(๑) แถบอากาศหนาว ในตอนมหาสมุทรอารุคติคในอาณาเขตที่มีอากาศแห้งแล้ง ตั้งอยู่ในเส้นอารุคติคเซอรุเค็อล

(๒) แถบอากาศเย็น มีอากาศอบอุ่น ในฤดูหนาวฝนไม่ตก ในฤดูร้อนมีฝนตกประมาณ ๒๕ มิลลิเมตรถึง ๕๐ มิลลิเมตร

(๓) ตอนกลาง มีอากาศแห้งแล้ง เช่นในอาหรับอิหร่าน ตุรานและโกบี

(๔) แถบลมมรสุม เช่นในประเทศอินเดีย สยามอินโดจีน และจีน

(๕) แถบศูนย์สูตร มีอากาศร้อนและชุ่มชื้นเสมอ

พืช พืชอาศัยอากาศ สัตว์อาศัยอากาศและพืชทางเหนือที่สุด เรียกว่าแถบ อารุคติค แผ่นดินและน้ำปกคลุมไปด้วยน้ำแข็งและหิมะ ในแถบนี้มีหมีขาว แมวน้ำ วอลรัส สุนัขจิ้งจอก อย่างเดียวกันกับทางเหนือของทวีปยุโรปและอเมริกา แถบต่อมาเรียกว่า ทูนดุรา เป็นแถบที่มีหนองบึง และหญ้ามอสสุ ไม่มีต้นไม้ขึ้น เป็นที่อาศัยของกวาง

เรนเดียร์. ใต้ ทูนดรา ลงมา เป็น ป่าไม้เขียวชะอุ่ม ซึ่งตั้งอยู่ในเขตต์อบอุ่นของไซเบียเรีย ใต้ลงมาที่สุดเป็นแถบป่าไม้ผลัดใบ มีสนัขป่าและหมีอาศัยอยู่ ที่ที่เป็นที่แห้งแล้งในตอนกลางของทวีปอาเซียรวมทั้งแถบสเตปป์ ที่ใดมีหญ้า เป็นที่อยู่ของอูฐ ม้า แกะ และแพะ แต่โดยมากเป็นที่ทะเลทราย แย็คมีในทิเบต ในแถบมรสุมและแถบร้อน รวมทั้งประเทศอินเดียและจีน มีสัตว์ป่าอาศัยอยู่มาก เช่น ช้าง แรด ควาย กวาง เสือ หมี สุนัขป่า และสัตว์อื่น ๆ อีก

สัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยง มีสัตว์ป่ามากมายในทวีปอาเซีย สัตว์เลี้ยงที่ใช้อยู่เดี๋ยวนี้แต่ก่อนอยู่ในป่า สัตว์ที่เชื่อง มี วัว ม้า แกะ แพะ ลา สุนัข แมว และหมู สัตว์เหล่านี้ นอกจากม้า มีสัตว์จำพวกเดียวกันที่เป็นสัตว์ป่า ส่วนม้าป่านั้นมีในอาฟริกา

พวกแมวป่า ที่สำคัญ คือ สิงห์โต เสือโคร่ง เสือลายตลับ และ ชีตาห์ เป็นสัตว์ใหญ่ในจำพวกแมว มันซ่อนเล็บได้เหมือนแมว ไปได้เงียบ ๆ และมองเห็นได้ถนัดในเวลากลางคืน

สิงห์โต แต่ก่อนมีทั่ว ประเทศอินเดีย เวลานี้มี
แห่งเดียวเท่านั้น คือใน คุชรัต (Gujarat) มันมีขนที่คอ
สั้น ชะนิดอื่น ๆ มีขนที่คอยาวมีในอาฟริกา อิหร่าน และ
สิเรีย สิงห์โตนอนเวลากลางวันในป่าทึบ และเที่ยวหา
กินในเวลากลางคืน

เสือโคร่ง โดยมากมีใน ประเทศอินเดีย สยาม
อินโดจีน และ จีน มันแข็งแรงและดุเหมือนกับสิงห์โต
เสือบางชะนิดอยู่ในป่า จับกวางกินเป็นอาหาร บางชะนิด
เที่ยวไปในป่าโปร่งในเวลากลางคืน และจับวัวควายที่อยู่
ตามตำบลต่าง ๆ กิน มีเสือน้อยชะนิดที่กินคน และเป็น
ที่เกรงกลัวของชาวบ้าน แม้แต่เสือก็เป็นประโยชน์ เพราะ
มันทำลายกวางเป็นจำนวนมาก ที่เข้ามากินพืชพันธุ์ในทุ่ง
นาของหมู่บ้านเปลี่ยว ๆ ในเวลากลางคืน

เสือดาว และ เสือลายตลับ เล็กกว่าเสือโคร่ง แต่
ดุเหมือนกัน มันไต่ต้นไม้ได้ และกะโดดจับกวางจาก
กิ่งไม้ มันเข้ามาในหมู่บ้าน และฆ่า วัว ควาย แพะ
สุนัข และลา

เสือลายตลับชะนิดหนึ่ง (Chetah) คล้ายสุนัขมาก
กว่าแมว เพราะมันซ่อนเล็บของมันไม่ได้มิดชิด เสือลาย

ตลับชะนิดนี้เลี้ยงให้เชื่องได้ และใช้ให้ไล่กวาง พรานเอามันขังกรงไว้และนำไปในที่ต่าง ๆ เมื่อเขาเห็นกวางก็ชี้ให้เสือเห็นแล้วมันก็ไล่จับกวางฆ่าเสีย

วัวป่า ชะนิดที่สำคัญ คือ แย็ค และ ควายป่า

วัวป่า ชะนิดที่เรียกว่า แย็ค มีใน ประเทศทิเบต แต่พวกทิเบตเลี้ยงมันเชื่อง ใช้ขี่แย็คแทนม้า ในประเทศนั้นมีอากาศหนาว ม้าอยู่ไม่ได้ เขาใช้มันสำหรับบรรทุกสินค้า มันมีกีบคม และไต่ขึ้นเขาได้ ที่ที่สูงตั้ง ๖,๓๐๐ เมตรก็มีสัตว์ชะนิดนี้อยู่

ควายเถื่อน มีในป่าทึบในแถบ ภูเขาฆัต (Ghats) ตะวันตก ในประเทศอินเดีย มันสูงประมาณ ๑.๕ เมตร นับตั้งแต่เท้าถึงตะโหงก มันแข็งแรง และสามารถจะสู้เสือได้ มีเขาใหญ่และมีหนังหนา ควายเถื่อนมักจะอยู่เป็นฝูง

แพะป่า กวางนับเข้าอยู่ในจำพวกแพะ มีหลายชะนิด และมีอยู่ในอินเดีย นอกจากกวางเรนเดียร์

ละมั่ง เป็นสัตว์ชะนิดใหญ่ที่สุด มีเขาเป็นกิ่ง อาศัยอยู่ในป่าทึบตามแถบเขา มันไม่ลงมาในที่ราบ มีอยู่ในป่าในประเทศอินเดีย

กวางลาย เป็นสัตว์สวยงาม อยู่ในป่าโปร่ง ชายป่าใหญ่ เขามักจะนำมาเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์หรือในบริเวณบ้านเรือนที่กว้างขวาง

กวางดำ เป็นสัตว์จำพวกเนื้อทราย มีตามทุ่งนาและที่ราบ เป็นสัตว์ที่วิ่งเร็วที่สุดในจำพวกแพะ มันกะโดดหนีไปได้ตั้ง ๖.๓ เมตร มีเขายาวสองเขา และคดไปมา มันอยู่ด้วยกันเป็นฝูง ๆ เที่ยวกินหญ้าอยู่ตามทุ่งนา

กวางไอเบกซ์ มีตามยอดภูเขาสูงเท่านั้น มันไปเป็นฝูงเล็ก ๆ ในเวลาที่ฝูงกวางกินหญ้าอยู่ มีกวางตัวแก่คอยดูแลอยู่ในที่สูง ว่าจะมีอะไรมาทำร้าย กวางไอเบกซ์มีเขาสองเขา โค้งไปข้างหลัง ยาวประมาณ ๑.๒๖ เมตร มีในกัษมีร (Kashmir) และที่ต่าง ๆ ในแถบภูเขาหิมาลัย

ช้าง เป็นสัตว์ที่ใหญ่งาม และแข็งแรงที่สุด อยู่เป็นโขลง ๆ ในอินเดียและสยาม ช้างได้มีผู้นำไปเลี้ยงให้เชื่องมาแต่โบราณกาล มีประโยชน์แก่มนุษย์ สำหรับลากขนไม้และของหนัก ๆ และใช้สำหรับขี่ ในครั้งโบราณใช้ออกสนามรบ

อูฐ มีสองชะนิด ชะนิดหนึ่งมีตะโหงกเดียว และอีกชะนิดหนึ่งมีสองตะโหงก ชะนิดที่มีสองตะโหงก เรียก

ว่า (Bactrian) มีมากในอาเซียกลาง อูฐที่มีอยู่ในอาหนำ
มีแต่ตะโหงกเดียว อูฐชะนิดที่มีสองตะโหงกมีขนหนาแลา
หยาบกว่าชะนิดที่มีตะโหงก ๆ เดียว

อูฐ มีกีบแบนกว้างแผ่ออกไป ฉะนั้นมันเดิรได้สะดวกในที่ทราย อูฐชอบกินพันธุ์ไม้ชะนิดที่มีหนามและเมื่อกินอาหารและน้ำไว้มาก ๆ แล้วไม่ต้องกินได้อีกหลายวัน

หมี มีหลายชะนิด หมีดำ หมีขาว และหมีสีน้ำตาล หมีดำมีในประเทศอินเดีย สยาม มันชอบอาศัยอยู่ตามเขาและตามถ้ำ และออกหากินในเวลากลางคืน มันกินผลไม้ กิ่งไม้ รากไม้ และน้ำผึ้ง มันมีเล็บยาวและคมและไต่ต้นไม้ได้คล่องแคล่ว

แรด มีสองชะนิด ชะนิดหนึ่งมีนอแต่นอเดียว อีกชะนิดหนึ่งมีนอสองนอ ชะนิดที่มีนอสองนอมีในอาฟริกาในประเทศอินเดียมีตามหนองบึงและในทุ่งหญ้า เป็นสัตว์บกโตถัดช้างลงมา มันสูงประมาณ ๑.๕ เมตร มีหนังย่นและหนาเหมือนหุ้มด้วยเกราะ มันกินหนามรากไม้และหญ้า

สุนัขป่า สุนัขป่าอยู่กันเป็นฝูง ๆ ในป่า สุนัขป่าชะนิดหนึ่ง (Hyena) มีมากในประเทศอินเดีย สุนัขในมีอยู่ทั่วไปในประเทศอินเดียและอาเซียน้อย มีประโยชน์

มาก เพราะในเวลากลางคืนมันวิ่งไปมาตามถนนหนทาง เมืองใหญ่ ๆ และกินเศษอาหารที่ทิ้งไว้ ทำให้ถนนสะอาดและเที่ยวกินสัตว์ที่ตายอยู่ตามทุ่งนา

หมูป่า มีในยุโรป บางส่วนของทวีปอาเซีย เช่น ในอินเดียและสยามเป็นต้น เป็นสัตว์ที่ดุร้ายมาก มันสามารถขวิดคนตายได้ด้วยเขี้ยวอันคม.

ประเทศแถบเมดิเตอรเรเนี่ยน

แถบนี้ในฤดูร้อน อากาศร้อนและแห้งแล้ง และในฤดูหนาวอากาศอบอุ่นและมีฝนตกเนือง ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ พืชต่าง ๆ ก็ต้องเปลี่ยนลักษณะให้เหมาะกับอากาศ มีใบเขียวชะอุ่มตลอดปี และมีใบแข็งเรียงอยู่ห่าง ๆ กัน ประเทศที่อยู่ใกล้ฝั่งทะเลเมดิเตอรเรเนียน มีอากาศและพืชดังกล่าวแล้ว ที่ที่อยู่ห่างจากทะเลเมดิเตอรเรเนียนเข้าไปภายใน มีอากาศต่างไป คือมีอากาศคล้าย ๆ อย่างภายในทวีป ในฤดูร้อนอากาศร้อนจัด และในฤดูหนาวอากาศหนาวจัด ใน ประเทศอาเซียน้อย มีลักษณะแห่งอากาศคล้าย ๆ แถบทะเลทราย คือมีอากาศร้อนและแห้งแล้ง

ประเทศสิเรียและปาเลสไตน์

ประเทศทั้งสองนี้อยู่ใกล้กับฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ประกอบไปด้วยเทือกภูเขา ประเทศสิเรีย อยู่ทางเหนือ เป็นเมืองฝากของฝรั่งเศส ประเทศปาเลสไตน อยู่ทางใต้ เป็นเมืองฝากของอังกฤษ

ภูเขา มี ภูเขาเลบานอน สูงประมาณ ๓,๐๐๐ เมตร ตั้งเป็นเทือกไปทางทิศตะวันตกขนานกับฝั่งทะเล

แม่น้ำและทะเลสาบ ในประเทศปาเลสไตน์ มี แม่น้ำ จอร์แดน (Joadan) ซึ่งเกิดจากภูเขาเลบานอน (Lebanon) ไหลลงสู่ทะเลสาบเดดสี (Dead Sea) ทะเลสาบนี้เป็นทะเลสาบน้ำเค็ม อยู่ใต้ระดับน้ำทะเลประมาณ ๓๙๐ เมตร นับว่าเป็นที่ที่ต่ำที่สุดในอาเซีย

อากาศ ตามฝั่งทะเล อากาศอบอุ่นสบาย ผลไม้ทุกชะนิดขึ้นบริบูรณ์ ทางทิศตะวันออกเป็นที่ทะเลทราย คือทะเลทรายสิเรีย มีอากาศร้อน

พืชผล มียาสูบ ส้ม องุ่น หม่อน มะกอกฝรั่ง เข้าสาลี เข้าสาลีขึ้นในที่ราบ

เมืองสำคัญ

ดามัสคัส (Damuscus) เป็นเมืองหลวง ตั้งอยู่บนแผ่นดินสูง ซึ่งอุดมไปด้วยน้ำ เป็นเมืองเก่าที่สุดเมือง

หนึ่ง มีสวนกุหลาบและสวนผลไม้มาก เป็นศูนย์กลางของการค้าขาย การหัตถกรรมมีการทำมีด ซึ่งมีชื่อเสียงทั่วโลก

อาเล็ปโป ตั้งอยู่ทางเหนือของประเทศสิเรีย เป็นเมืองทำการค้าขายสำคัญอีกแห่งหนึ่ง มีรถไฟติดต่อกับเมืองดามัสคัส

เบรูต (Beirut) ตั้งอยู่ใกล้ฝั่งทะเลเมดิเตอรเรเนียน เป็นเมืองท่าสำคัญของประเทศสิเรียและมีการทำผ้าไหม

จะรูสาเล็ม เป็นเมืองหลวงของประเทศปาเลสไตน์ และเป็น เมืองเทพนิรมิต ของพวกยิวและคริสตัง ณเมืองนี้เป็นที่จีสัสไคร์สต์เกิดและตาย

ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน เป็นประเทศทรานสจอร์ดาเนีย อยู่ในความปกครองของอังกฤษ พื้นที่โดยมากเป็นทะเลทราย มีพลเมืองประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน นับถือศาสนามะหะหมัด

ประเทศเตอรกี

พื้นที่ ประเทศนี้ เป็นแผ่นดินสูง ในตอนใต้เป็นที่ภูเขา มีภูเขาเตารัส (Taurus) สูงราว ๓,๐๐๐ เมตร ตามริมฝั่งทะเลเป็นที่ราบ

แม่น้ำ คิซิล อีรฺมาค (Kizil Irmak) ยาวประมาณ ๑,๒๘๐ กิโลเมตร เกิดจากแถบ ภูเขาแอนตีเตารัส (ซึ่งอย่างทิศตะวันออกเฉียงเหนือของภูเขาเตารัส ไหลขนานกันกับภูเขานี้ แล้วไหลไปทางเหนือลงสู่ทะเลดำ

อากาศ ตอนภายในประเทศ ในฤดูร้อนร้อนจัด ในฤดูหนาวหนาวจัด และมีอากาศแห้งแล้ง ตอนที่อยู่ริมฝั่งทะเล มีอากาศอบอุ่นสบายดี

การอาชีพ แถบแผ่นดินสูงปลูกเข้าสาลี และเลี้ยงสัตว์ เช่น วัวและแพะ แพะอังโกรา มีขนอ่อนนุ่ม เขาใช้ทำเป็นผ้าห่มและพรม ตามที่ราบและตามหุบเขาปลูกต้นองุ่น มะเดื่อ มะกอกฝรั่ง ส้ม เข้าโภชน์ เข้าฝ้าย ยาสูบ ผ้าย แล้วส่งไปขายที่ เมืองสฺมีรฺนา

การปกครอง อย่างประชาธิปไตย มีประธานาธิบดีเป็นประมุข

เมืองสำคัญ

สฺมีรฺนา ตั้งอยู่บนฝั่ง ทะเลเอเจียน (Aegean Sea) เป็นเมืองสำคัญที่สุด มีการค้าขายและเป็นที่รับส่งสินค้าของ อาเซียน้อย

บรูสสา (Brussa) เป็นเมืองเก่า ตั้งอยู่ที่เชิงเขาโอลิมบัส มีการทำผ้าไหมมาก

สคตารี (Scutari) เป็นเมืองท่าอยู่ในช่องแคบบอสฟอรัส (Bosphorus) ตรงกันข้ามกับ คอนสแตนติโนเบิล

อังโกรา (Angora) เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ตอนกลางของประเทศ เป็นเมืองหลวง และมีชื่อเสียง มีขนแพะอ่อนนุ่ม สำหรับทำเครื่องนุ่งห่ม

สิโนเป (Sinope) ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลดำ มีท่าเรือดีที่สุด

ไกสาริเอห์ (Kaisarieh) เป็นเมืองสำคัญที่ทำการค้าขายอยู่บนแผ่นดินสูง

เตรบิซอนด์ เป็นเมืองท่าอีกเมืองหนึ่งในทะเลดำ เป็นเมืองท่าของเมืองเอริวัน ซึ่งเป็นเมืองหลวงของอาร์เมเนีย

ประเทศอาร์เมเนีย

ประเทศอาร์เมเนีย ในปรัตยุตบันนี้เป็นเอกราช รวมอยู่ในคณะประเทศโสวิเอ็ต

ภูมิประเทศ เป็นแผ่นดินสูงและเป็นเขา

อากาศ มีอากาศอย่างภายในทวีป คือหน้าร้อนร้อนจัด หน้าหนาวหนาวจัด

พืชผล ตามที่ลุ่ม เขาปลูกเข้า ผลไม้ ผ้าย และยาสูบ

พลเมือง มีประมาณ ๘๖๐,๐๐๐ คน

ศาสนา พวก อาร์เมเนีย นับถือศาสนาคริสต์

เมืองสำคัญ

เอริวัน (Erivan) เป็นเมืองหลวง มีพลเมืองประมาณ ๙๐,๐๐๐ คน

หมู่เกาะในทะเลอีเจี่ยน

ในทะเลอีเจียนมีเกาะมากมาย นับตั้งแต่เกาะเล็ก ๆ ซึ่งไม่มีพืชผลอะไร จนถึงเกาะใหญ่ ๆ มีผลไม้อุดม. การหาฟองน้ำเป็นการอาชีพสำคัญ เกาะสำคัญ ๆ ที่มีการเกี่ยวข้องกับประเทศกรีซ และอาเซียน้อยทางทะเล คือ เกาะสาโมส (Samos) และ เกาะมิติเลน (Mitylene) เกาะทั้งสองนี้อุดมและบริบูรณ์ เกาะโรดส (Rhodes) เป็นเกาะใหญ่เกาะหนึ่ง เป็นของอิตาเลีย แต่ครั้งโบราณเคยเป็นศูนย์กลางของการเดินเรือ

เกาะไซปรัส (Cyprus)

เป็นโคโลนีของอังกฤษ ในโบราณกาลมีชื่อเสียงเพราะมีแร่ทองแดงมาก ไม้ที่มีในป่าใช้สำหรับถลุงแร่และสร้างเรือ การโค่นต้นไม้ลงเช่นนี้ ทำให้ตามข้าง ๆ เขาเป็นที่ไม่บริบูรณ์

พลเมือง มีประมาณ ๓๑๐,๐๐๐ คน โดยมากเป็นชาติกรีก

เมืองสำคัญ

นิโคเสีย (Nicosia) ตั้งอยู่บนแม่น้ำเล็ก ๆ และอยู่ในที่ราบ เป็นเมืองหลวง

ประเทศแถบที่ราบภายในทวีป

ประเทศในแถบนี้เป็นที่ราบกว้างใหญ่ มีแม่น้ำใหญ่ ๆ หลายสายไหลผ่าน มีอากาศอย่างภายในทวีป ฤดูหนาวยาวและอากาศหนาวจัด ในฤดูร้อนอากาศร้อนฝนตกน้อย ถ้าเราเดินทางจากทิศประจิมไปทางทิศบูรพา ถ้าเรายิ่งไปทางบูรพา ฝนยิ่งตกน้อยลงทุกที ฝนตกโดยมากในฤดูร้อน

ทางเหนือแถบมหาสมุทร อารคติค มีที่ราบเรียกว่า

ทุนดรา เป็นที่ต่ำและชื้นแฉะ มีต้นหญ้ามอสสุขึ้น ถัดลงมาเป็นป่าไม้เขียวชะอ่ม เรียกว่า ไตกา (Taiga) ยิ่งลงมาทางใต้มีต้นไม้น้อยลง ๆ จนเป็นทุ่งหญ้า ทุ่งหญ้าใหญ่เรียกว่า สเตปป์ ทุ่งหญ้าใหญ่นี้ตั้งต้นแต่ทางบูรพาของทวีปยุโรป ผ่านทวีปอาเซียมาจนถึงที่สูงของไซเบียเรียภาคบูรพา ในแถบนี้เป็นที่อาศัยของพวกพเนจร มีสัตว์เลี้ยง และเมื่อสัตว์เลี้ยงไปแห่งใดก็ตามไปด้วย พวกนั้นได้อาศัยสิ่งที่จำเป็นจากสัตว์เหล่านั้น

ในประเทศไซเบียเรียปลูก เข้าสาลี แทนหญ้า แต่การปลูกเข้าสาลีขยายออกไปไม่ได้ไกล เพราะอากาศแห้งแล้งมาก ในที่แห้งแล้งเช่นใน อาเซียภาคกลางของรัสเซีย เป็นที่ไม่ผิดอะไรกับทะเลทราย เว้นแต่ที่ที่ได้อาศัยการชลประทาน เขาปลูกพืชพันธุ์และผลไม้อย่างแถบเมดิเตอรุเรเนียนได้ ในอาเซียภาคกลางและในไซเบียเรีย ซึ่งเป็นของรัสเซีย รายฎรได้เอาใจใส่ในการปลูก ผ้าย มาก

ประเทศจอรุเจีย (Georgia)

และอเซรไบยัน (Azerbaijan)

ประเทศทั้งสองนี้คือมณฑล คอคะเซีย เดิม เอกราช รวมอยู่ในคณะประเทศโสวิเอ็ต

อาณาเขตต์ ทิศเหนือจดภูเขา คอคะสัส

ทิศตะวันออกจด ทะเลคัสเบียน

ทิศใต้จดประเทศ อารเมเนีย และ อิหร่าน

ทิศตะวันตกจด ทะเลดำ

ภูมิประเทศ เป็นที่ภูเขาสูงมาก ในทางเหนือมีเทือกภูเขาคอคะสัส ซึ่งเป็นเทือกจากทะเลดำไปถึงทะเลคัสเบียน ทำให้การไปมาจากเหนือไปใต้เป็นการลำบากมาก ที่โดยมากเป็นป่า มีเทือกภูเขาขนานกันหลายเทือก ในที่ลุ่มแม่น้ำกูร ในตอนใกล้ปากแม่น้ำเป็นที่ราบกว้างใหญ่

แม่น้ำ มีแม่น้ำสองสายไหลผ่านแผ่นดินสงของประเทศ คือ แม่น้ำกูร และ แม่น้ำริออน (Rion) แม่น้ำกูร ไหลลงสู่ทะเลคัสเบียน และแม่น้ำริออนไหลลงสู่ทะเลดำ

อากาศ ลมฝนพัดมาจากทะเลดำ และตกในแถบภูเขาคอคะสัส เพราะฉะนั้นในทางทิศตะวันตกอุดมไปด้วยพืชพันธุ์ ทางทิศตะวันออกแถบแม่น้ำกูร อากาศค่อนข้างแห้งแล้ง เว้นแต่ที่สูงแล้ว ในฤดูร้อนอากาศร้อนจัด และในที่กำบัง อากาศแห้งแล้งพอจะปลูกมะกอกฝรั่งได้

พืช มีผลไม้แทบทุกชะนิด เช่น พืช แอปริคอต เชอรี ส้ม ผลองุ่นปลูกทั่วไป นอกจากนี้มี เข้า เข้าโภชน์ เข้าสาลี และฝ้าย เข้าปลกในที่มีน้ำเช่นในแถบลุ่มแม่น้ำกูร

โลหธาตุ ในแถบภูเขามีแร่ทองคำ ทองแดง ถ่านศิลาและเกลือ แต่ผลที่สำคัญคือ น้ำมัน ซึ่งหาได้เป็นจำนวนมาก ที่มีบ่อน้ำมันใกล้ๆ เมืองบากู

พลเมือง มีประมาณ ๓,๐๐๐,๐๐๐ คน

เมืองสำคัญ

ติฟลิส ตั้งอยู่ที่เชิงภูเขาคอคะสัสทางด้านใต้ เป็นเมืองหลวงของประเทศ จอรเจีย และเมืองหลวงของทรานสคอคะเซีย ตั้งอยู่ในท่ามกลางระหว่างทะเลดำและทะเลคัสเบียน มีรถไฟจากเมือง บาตูม ผ่านเมืองนี้ไปเมืองบากู

บาตูม (Batum) ตั้งอยู่ใกล้ปากแม่น้ำรีออน เป็นเมืองท่า

บากู ตั้งอยู่ในลุ่มแม่น้ำกูร ในประเทศ อเซรไบยัน เป็นเมืองหลวงและเมืองท่าในทะเลคัสเบียน และเป็นศูนย์กลางของการทำน้ำมัน

อาเซียภาคกลางของรัสเซีย

อาเซียภาคกลางเป็นทุ่งหญ้าใหญ่ มีทะเลสาบน้ำเค็ม ๓ แห่ง คือ ทะเลคัสเบียน ทะเลอาราล และทะเลสาบบัลกาษ ทะเลสาบทั้งสามนี้ตั้งอยู่ในที่ลุ่ม ครั้งหนึ่งเคยเป็นท้องมหาสมุทร ในปรัตยุตบันนี้เรียกว่า ที่ลุ่มอาราโลคัสเบียน หรือที่ราบตูราน ทางเหนือของประเทศเป็นทุ่งหญ้าที่แห้งแล้ง และเป็นทะเลทราย ตามหุบเขาและที่ชันทางด้านใต้ของภูเขาเป็นที่บริบูรณ์ไปด้วยน้ำ และเป็นที่เลี้ยงสัตว์ได้ดี

แม่น้ำ แม่น้ำสองสายเกิดจากภูเขาทางใต้ และไหลไปทางเหนือ ผ่านอาเซียภาคกลาง แม่น้ำสองสายคือ แม่น้ำออกซัส ไหลไปสู่ ทะเลอาราล ทางใต้ และแม่น้ำ จากซารติส (Jaxartes) ไหลไปสู่ ทะเลอาราลทางเหนือ แม่น้ำอูราล ซึ่งเกิดในยุโรป ไหลผ่านทุ่งหญ้าลงสู่ทะเลคัสเบียน

อากาศ แห้งแล้งและหนาว ลมหนาวพัดลงมาจากประเทศไซเบียเรีย พัดผ่านช่อง อาราโลคัสเบียน เพราะไม่มีภูเขาเป็นที่กำบัง

พืช ในทางด้านใต้ของภูเขา มีเข้า เข้าสาลี ฝ้าย

และมีผลไม้ เช่น แตงโม, ทับทิม, แอปริคอต, พีช, แอปเบิล, และแพร

สัตว์ ตามทุ่งหญ้าเขาเลี้ยงม้า, วัว, และแกะ

พลเมือง อาเซียภาคกลางเป็นแผ่นดินของพวก ตุรกี เป็นภูมิลำเนาเดิมของ ราชาธิราชมอกัล ที่ไปปกครองประเทศอินเดีย ราชาธิราช บาบา เป็นคนแรกของพวกมอกัลเดิมเป็นหัวหน้าของพวกตุรกี พวกที่สำคัญ คือ เกอรฺจีซ (Kirghiz) อยู่ในทุ่งหญ้าทางเหนือ พวก อัซเบกสฺ และ เตอรฺโกแมน อยู่ทางใต้ พลเมืองมีประมาณ ๖๑/๒ ล้านคน นับถือศาสนามะหะหมัด

เมืองสำคัญ

ตัชเกนดฺ (Tashkend) มีรถไฟติดต่อกับยุโรป

สามาคานดฺ (Samarcand) เคยเป็นเมืองหลวงเก่าของราชาธิราช ไตเมอรฺ ผู้ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของราชาธิราช บาบา และเคยปกครองเมืองนี้ เวลานี้เป็นเมืองหลวงของอัซเบกสถาน

โบการา (Bokhara) เป็นเมืองใหญ่ มีการค้าขายมาก และส่งไหมดิบออกไปต่างประเทศ มีรถไฟลาเตรานสฺคัสเบียน ผ่าน

ประเทศไซเบียเรีย

ภูมิประเทศ ไซเบียเรียเป็นประเทศที่มีที่ราบกว้างขวาง ที่ราบตั้งต้นแต่ทะเลคัสเปียน จนถึงมหาสมุทรอารคติค ที่ค่อยลาดต่ำจากทางทิศใต้ไปทางทิศเหนือ ซึ่งจะเห็นได้เมื่อตรวจดูแผนที่ของทางเดิรของแม่น้ำ ทางทิศอาคเนย์เป็นแผ่นดินสูง ทางทิศบูรพาของแผ่นดินสูงมีภูเขาสตาโนวอย และ ภูเขายับโลนอย ซึ่งเป็นเทือกไปจนถึงทะเลบิริงยาวประมาณ ๔,๑๖๐ กิโลเมตร สูงตั้งแต่ ๑,๘๐๐ เมตร ถึง ๓,๐๐๐ เมตร ภเขา กัมจัตกา เป็นเทือกภูเขาไฟ สูงประมาณ ๔,๘๐๐ เมตร ภูเขาไฟที่ยังไม่ดับอีก ๑๒ ลูก

แม่น้ำ แม่น้ำใหญ่มี ๓ สาย และนับว่าเป็นแม่น้ำที่ยาวที่สุดในโลก ไหลจากแผ่นดินสูงตอนกลางของอาเซียไปสู่มหาสมุทร อารคติค แม่น้ำสามสายคือ

แม่น้ำ โอบี มีสาขาชื่อ เออรติช

แม่น้ำ เยนิเซีย มีสาขาชื่อ อังการา

แม่น้ำ ลีนา

โดยเหตุที่แม่น้ำเหล่านี้เป็นแม่น้ำที่ยาว และไหล

ผ่านที่ซึ่งไม่ค่อยชันนัก ไหลช้ามาก ในแม่น้ำเหล่านี้
น้ำแข็งในฤดูหนาว และตอนปลายแม่น้ำเป็นที่หนองบึง

แม่น้ำ อังการา ไหลผ่านทะเลสาบ ไบกาล ซึ่งเป็น
ทะเลสาบน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดในอาเซีย และลึกที่สุดในโลก
ลึกประมาณ ๑,๕๐๐ เมตร

แม่น้ำ อมูร ไหลไปทางทิศบูรพา ผ่านภูเขาและ
แผ่นดินสูงลงสู่มหาสมุทร แปซิฟิค

การคมนาคม รถไฟสาย ตรานสไซเบียเรีย เป็นหน
ทางสำคัญแห่งสินค้าในทางเหนือ ยาวประมาณ ๘,๓๒๐
กิโลเมตร รถไฟสายนี้แล่นผ่านทวีปยุโรปและประเทศ
ไซเบียเรีย ไปถึงมหาสมุทรแปซิฟิค เป็นรถไฟสายที่
สำคัญสายหนึ่งในโลก ย่นหนทางให้สั้นที่สุดระหว่าง
ยุโรป และประเทศ จีน และ ญี่ปุ่น

อากาศ อากาศหน้าร้อนร้อนจัด หน้าหนาวหนาวจัด
เป็นดังนี้ทั่วประเทศ ยิ่งเราไปทางทิศบรพา อากาศยิ่งหนาว
จัดเข้า ในตำบล เวอร์โกยันสก์ ในไซเบียเรีย ซึ่งตั้ง
อยู่ทางทิศอีสานมีอากาศหนาวที่สุดในโลก

สัตว์และพืชผล มีป่าไม้หนาทึบ ทางเหนือมีขน
แมวน้ำและสุนัขจิ้งจอกขาว และขนเออร์มิน ตามแม่

น้ำมีปลามาก ในที่หักร้างถางพงในป่าทางใต้ปลูกเข้าสาลี โดยมาก มีทำเนยและนมส่งไปขายยุโรป แถบทุ่งหญ้ามีเลี้ยงวัวเป็นจำนวนมาก ๆ โลหธาตุ มีถ่านศิลา ทองคำ ตามแถบภูเขา

พลเมือง มีประมาณ ๑๑,๐๐๐,๐๐๐ คน มีที่ว่างเป็นอันมากที่ยังไม่มีคนอาศัยอยู่

การปกครอง ไซเบียเรียเป็นส่วนหนึ่งของโสวิเอ็ตรัสเซีย ซึ่งมีกรุงมอสโกเป็นเมืองหลวง

เมืองสำคัญ

ตวมสฺก ตั้งอยู่บนแม่น้ำโอบี มีมหาวิทยาลัยแต่แห่งเดียวในไซเบียเรีย

ออมสฺก ตั้งอยู่บนแม่น้ำ เออรติช เป็นเมืองหลวงของไซเบียเรียภาคประจิม ตั้งอยู่ในท่ามกลางของทุ่งหญ้า

อิรฺกุตสฺก ตั้งอยู่บนแม่น้ำ อังการา เป็นเมืองสำคัญในไซเบียเรียภาคบูรพา และทำการค้าขายกับเมืองเกียกตา (Kiakhta) มาก

วฺลาดิวอสตอก เป็นเมืองสำคัญในการค้าขายทางมหาสมุทรแปซิฟิค เป็นเมืองที่นับวันจะเจริญขึ้น และเป็นที่สุดทางของรถไฟสาย ตรานสฺไซเบียเรีย

ประเทศแถบแผ่นดินสูงและภูเขาตอนกลางทวีป

แผ่นดินสูงได้ผ่านเขตต์อบอุ่นของอาเซีย ตั้งแต่แถบเมดิเตอรเรเนียน จนถึงพรมแดนของประเทศจีน อากาศในฤดูร้อนร้อนจัด ฤดูหนาวหนาวจัด ที่ที่มีอาหารของพืชมาก คือที่ตามหุบเขาและที่ที่สามารถจะทดน้ำจากลำธารที่มาจากภูเขาได้ แม้แต่แถบนี้พืชพันธุ์ไม่ค่อยจะบริบูรณ์ ที่ใดที่มีน้ำอาจปลูกเข้าต่าง ๆ และผลไม้ต่าง ๆ ได้ เช่น ผลแอปริคอต พีช และ แอลมอนด์

ส่วนแถบภูเขาภายในทวีป มีภูเขาอัลไต และภูเขาในประเทศไซเบียเรีย ฝนตกชุกทางด้านเหนือ ส่วนด้านที่อยู่ตรงกันข้ามกับทางเดิรของลม มีอากาศแห้งแล้งและไม่ค่อยมีพืชพันธุ์ขึ้น ที่ที่อยู่เหนือป่าไม้ขึ้นไปเป็นทุ่งหญ้า ถัดทุ่งหญ้าขึ้นไปเป็นที่มีหญ้ามอสส์และต้นไม้เตี้ย ๆ ขึ้น เรียกว่า ทูนดรา เมื่อถึงเขตต์หิมะไม่มีพืชพันธุ์ขึ้นเลย ที่สูงเหล่านี้อุดมไปด้วยแร่ ในประเทศไซเบียเรียได้ทำการขุดแร่บ้าง ที่สูงเหล่านี้ขัดขวางต่อการคมนาคมอย่างยิ่ง การกสิกรรมกระทำได้แต่ฉะเพาะตามหุบเขา การเที่ยวยิงสัตว์เป็นการอาชีพสำคัญเช่นในแถบไซเบียเรีย มีพลเมืองอยู่เบาบางมาก

หอสมุดแห่งชาติ

ประเทศอิหร่าน (เปอร์เซีย)

ภูมิประเทศ ประเทศอิหร่าน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของแผ่นดินสูง อิหร่าน ส่วนสูงคิดเฉลี่ยตั้งแต่ ๙๐๐ เมตร ถึง ๑,๕๐๐ เมตร ทางเหนือมีภูเขา เอลบูรซ์ สูงประมาณ ๕,๗๐๐ เมตร ภูเขานี้ได้กันไม่ให้ลมทะเลพัดมาจากทะเลคัสเปียน มีภูเขาสูงติดกันเป็นเทือกไปในตอนกลางและตอนใต้ของประเทศ กันไม่ให้ลมจากมหาสมุทรอินเดียพัดเข้าไปภายในประเทศ ทำให้ประเทศอิหร่านมีอากาศแห้งแล้งและไม่ค่อยมีพืชพันธุ์นัก

อากาศ ในระหว่างกลางวันและกลางคืน และระหว่างฤดูร้อนและฤดูหนาวต่างกันมาก เหตุนี้แหละทำให้ประเทศเป็นที่ทะเลทรายเสียมากกว่าครึ่งประเทศ

ทะเทสาบ ทางทิศพายัพ มีทะเลสาบน้ำเค็มและตื้น ชื่อ อุรุเมีย สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ ๑,๕๐๐ เมตร

การอาชีพ ในที่ลุ่มแถบภูเขา เอลบูรซ์ และที่ชันทางด้านเหนือเป็นต้น มีที่ราบลุ่มบริบูรณ์ มีสวนไร่นา เขาปลูกเข้า เข้าสาลี เข้าบาร์เล ผลไม้ เช่น ผลองุ่น มะเดื่อ แตงโม มีการปลูกต้นหม่อนและเลี้ยงไหมมาก ผลที่มีค่าอื่น ๆ คือ ฝ้าย ชนแกะ พรม และ มรกต

พรมอิหร่านมีชื่อเสียงทั่วโลก กับมีการทำน้ำมันก๊าสมาก

การหาไข่มุกด์มีแถบอ่าวอิหร่าน

พลเมือง ไม่ค่อยจะหนาแน่น มีประมาณ ๙½ ล้าน คน พวกอิหร่านโดยมากนับถือศาสนามะหะหมัด

การปกครอง ได้จัดการปกครองอย่างกษัตริย์มีอำนาจเต็มที่ มาจนถึงพุทธศักราช ๒๔๕๙ ตำแหน่งพระมหากษัตริย์เรียกกันว่า ชาห์ ในปรัตยุตบันนี้มีรัฐสภาเรียกว่า เมจลิส เสนาบดีได้จัดการปกครองบ้านเมือง

เมืองสำคัญ

เทหะราน เป็นเมืองหลวง ตั้งอยู่ในที่ราบเชิงภูเขา เอลบูรซ มีทางสินค้าไปที่กรุงบาฆดัด

ตาบริช (Tabriz) เป็นเมืองสำคัญสำหรับทำการค้าขาย ตั้งอยู่เหนือระดับน้ำทะเลประมาณ ๑,๕๐๐ เมตร และอยู่ในทางสินค้าระหว่างเมือง เตรบิซอนด์

อิสปาหาน เคยเป็นเมืองหลวงของประเทศอิหร่าน ตั้งอยู่ในที่ราบอุดม นับว่าเป็นที่สองของเมือง ตาบริช ในการค้าขาย

มาแช็ด เป็นเมืองหลวงของมณฑล กูราสาน (Khurasan) เป็นศูนย์กลางของการค้าขายทางทิศบูรพา

ของอิหร่าน และเป็นเมืองเทพนิมิตรของพวก ชิอาห์ นิกายหนึ่งแห่งพวกนับถือศาสนามะหะหมัด

ชิราซ (Shiraz) ตั้งอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ ๑,๓๕๐ เมตร ปรากฏในกวีนิพนธ์ของอิหร่าน คำประพันธ์ของอิหร่าน มักจะกล่าวว่าประเทศนี้มีชื่อเสียงทางดอกกุหลาบ เหล้าองุ่น และ นกไนติงเกล บันดาร์ อะบัส และ บูเชียร์ เป็นเมืองท่า ตั้งอยู่ที่อ่าว อิหร่าน ทำการค้าขายกับ อินเดีย และประเทศอื่น ๆ

ประเทศอาฟฆานิสถาน

ภูมิประเทศ ประเทศอาฟฆานิสถานเป็นประเทศที่สูงที่สุดในแผ่นดินสูง อิหร่าน ส่วนสูงคิดเฉลี่ยตั้งแต่ ๑,๒๐๐ เมตร ถึง ๒,๑๐๐ เมตร แผ่นดินสูงขึ้นจนถึงภูเขา ฮินดูกูษ ในทางอุดรและภูเขา สูไลมาน ในทางทิศบูรพา ภูเขาฮินดูกูษยาวเป็นเทือกไปทางทิศประจิม จนถึง โกอิบาบา และ โซโก หรือ ภเขาดำ และ สเฟ็ดโก หรือ ภูเขาขาว ทางเหนือของเทือกภูเขาเหล่านี้มีอาณาเขตต์แห่งหนึ่งไม่กว้างขวางนัก เรียกว่า อาฟฆาน ตุรกิสถาน มีแม่น้ำ ออกซัส กั้นพรมแดนระหว่าง อาฟฆา

นิสถาน กับ อาเซียกาคกลางของรัสเซีย

ประเทศอาฟฆานิสถานเป็นประเทศที่เต็มไปด้วยภเขา ไม่มีพืชพันธุ์ ล้วนแล้วไปด้วยทราย ตามภูเขาปกคลุมไปด้วยหิมะ ตามหุบเขาบางแห่งเป็นที่อุดม มีไร่นาและสวนผลไม้

แม่น้ำ มีแม่น้ำ เฮริ—รูด อยู่ทางเหนือ แม่น้ำเฮลมันด์ อยู่ทางใต้ แม่น้ำเหล่านี้ไม่ไหลลงสู่ทะเล แต่ไหลลงสู่หนองบึง

อากาศ ร้อนจัดและหนาวจัด ในฤดูร้อนแสงพระอาทิตย์แรงกล้า อากาศร้อนจัด ในฤดูหนาวลมหนาวพัด มีหิมะน้ำแข็งและพายุ

พืช มีผลไม้มาก เช่น ผลองุ่น, มะเดื่อ, ทับทิม, แอปเบิล, แพร, พีช, พลัม, และต้นหม่อน พืชที่ปลูกมี เข้า, เข้าฟ่าง, เข้าโภชน์, และต้นละหุ่ง.

การหัตถกรรม มีการทำผ้าไหม ผ้าสักหลาด พรมเสื่อหนังแกะ

พลเมือง ประมาณ ๙,๐๐๐,๐๐๐ คน พวก อาฟฆาน มีหลายชาติด้วยกัน แต่นับถือ ศาสนามะหะหมัด พูดภาษาอิหร่าน

การปกครอง มีกษัตริย์ปกครอง มีรัฐสภาประชุมตั้ง กฎหมาย และมีเสนาบดีสภา พระเจ้าแผ่นดินเสด็จเป็นประธาน

เมืองสำคัญ

กาบูล ตั้งอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ ๑,๘๐๐ เมตร เป็นเมืองหลวง อยู่ทางทิศประจิมของเมือง เปษวาร์ ประมาณ ๒๗๕ กิโลเมตร แม่น้ำ กาบูล ไหลผ่านที่สูง ทำให้เกิดเป็นช่องเขาขึ้น เรียกว่า ช่องไกเบอร์ (Khyber) มีถนนผ่านขึ้นไปประเทศอินเดีย

เฮรัต ตั้งอยู่ในที่ราบอุดม มีแม่น้ำ เฮริ–รูด ไหลผ่าน เป็นเมืองสำคัญในทางทิศพายัพ

กันดาหาร์ เป็นเมืองสำคัญในทางใต้ ทำการค้าขายกับประเทศอินเดีย ทางช่อง เขาโบลาน

ประเทศบลูชิสถาน

ประเทศบลูชิสถาน เป็นประเทศราชของอังกฤษที่อยู่ทางทิศประจิมที่สุดของอาณาจักรอินเดีย

ภูมิประเทศ ประเทศบลูชิสถานตั้งอยู่บนแผ่นดินสูง

อิหร่าน ทางทิศอาคเนย์เป็นแผ่นดิน ที่มีภูเขาปราศจาก
พืชพันธุ์ เป็นที่ทะเลทราย และที่ราบเต็มไปด้วยก้อนหิน
อากาศ ร้อนหนาวต่างกันมาก ฝนตกไม่แน่นอน
และไม่ใคร่จะมีด้วย

พืชผล มีคล้าย ๆ กับพืชผลของประเทศอาฟฆา
นิสถาน

การปกครอง ประเทศนี้แบ่งการปกครองออกเป็น
๓ ประเภท

(๑) เป็นของอังกฤษ

(๒) อยู่ในความดูแลของอังกฤษ

(๓) แคว้นที่เป็นของชนพื้นเมือง คือแคว้น กาลาต
และ ลาส เบลา. แคว้นกาลาต มีกษัตริย์ปกครองเรียกว่า
ข่าน. ลาส เบลา มีราชาธิบดี เรียกว่า จาม

พลเมือง มีประมาณ ๙๓๕,๐๐๐ คน พลเมืองประมาณ
ครึ่งหนึ่ง อยู่ในอาเขตต์ซึ่งขึ้นแก่อังกฤษ
ศาสนา พวกบลูชสถาน นับถือศาสนามะหะหมด

เมืองสำคัญ

เคฺวตตา เป็นเมืองสำคัญอยู่ใน บลูชิสถานของอังกฤษ
ตั้งอยู่ในหุบเขา สูงประมาณ ๑,๖๕๐ เมตร เหนือระดับน้ำ

ทะเล มีป้อมแข็งแรง มีทหารรักษาบ้องกันข้าศึกทางช่อง
เขา โบลาน ทางที่จะไป มณฑลบัญจาป ซึ่งมีรถไฟเดิร
ตดตอกบเมองเควตตาทางชองเขาน

แคว้นทิเบต

ภูมิประเทศ ทิเบตตั้งอยู่บนแผ่นดินสูงที่สุดในโลก อยู่ระหว่างภูเขา หิมาลัย และภูเขา เคียนหลุน ที่บางแห่งสูงถึง ๔,๘๐๐ เมตร เทือกภูเขา ตรานส์—หิมาลัย หรือ ไกลาส หรือ ภูเขาคานครี (Gangri) อยู่บนแผ่นดินสูง แม่น้ำ สินธุ และ พรหมบุตร ได้แยกจากเทือกภูเขาเหล่านี้ออกจากภูเขาหิมาลัย, ทั่วประเทศเป็นที่ว่างเปล่าและเป็นที่ภูเขา

อากาศ แห้งแล้ง และในระหว่างฤดูร้อนและฤดูหนาวความร้อนหนาวต่างกันมาก

การอาชีพ ตามหุบเขา เขาปลูกเข้าบาร์เล และตามที่ชันที่มีอากาศอบอุ่น เขาปลูกต้นผลไม้ สัตว์พาหนะมี แย็ก และแกะ ซึ่งใช้แทนวัวควาย ผลที่ได้คือขนแกะได้ส่งไปขายที่อินเดีย

พลเมือง มีประมาณ ๖,๕๐๐,๐๐๐ คน

ศาสนา พลเมืองนับถือพุทธศาสนา หัวหน้าประเทศ
เรียกว่า ดาไล ลามา ดำรงตำแหน่งเป็นสังฆราช ประทับ
อยู่ที่เมือง ลาสสา ซึ่งเป็นเมืองหลวง

แคว้นสินเกียง

ตั้งอยู่ระหว่างแคว้น มองโกเลีย และ แคว้น ทิเบต
ภูมิประเทศ มีภูเขา เทียนชาน ผ่านประเทศ ทาง
เหนือเป็นทุ่งหญ้าและทะเลทราย ทางใต้เป็นที่ลุ่มในแถบ
แม่น้ำตาริม ซึ่งไหลลงสู่ทะเลสาบ โลบโนร ตอนน
บางทีเรียกว่า คัษกาเรีย
การอาชีพ ในแถบลุ่มแม่น้ำตาริม เป็นที่อุดม มีการ
ปลูกเข้าและต้นผลไม้ต่าง ๆ โลหธาตุที่มีชื่อเสียงคือหยก
พลเมือง มีประมาณ ๑,๒๐๐,๐๐๐ คน โดยมาก
นับถือศาสนามะหะหมัด
เมืองสำคัญ
อุรุมชิ เป็นเมืองหลวง ผู้ว่าราชการจีนอยู่ที่นี่
คัชการ เป็นเมืองสำคัญและเป็นศูนย์กลางของการ
คมนาคม ทางเกวียนติดต่อกับรัสเซีย

ยารฺกานดฺ เป็นศูนย์กลางของการค้าขายกับ ทิเบต และ กัษมีร

แคว้นมองโกเลีย

ภูมิประเทศ มองโกเลียตั้งอยู่ในแถบแผ่นดินสูงในตอนกลางของอาเซีย ส่วนสูงคิดเฉลี่ยตั้งแต่ ๙๐๐ เมตร ถึง ๑,๒๐๐ เมตร มีเทือกภูเขาสูง ๆ ล้อมอยู่รอบ

อากาศ หน้าร้อนร้อนจัด หน้าหนาวหนาวจัด

พลเมือง พวก มองโกเลีย และพวก ตารฺต ซึ่งเป็นพวกพเนจร เตร็จเตร่อยู่ในแถบทุ่งหญ้าที่แห้งแล้ง และแถบทะเลทราย พวกนี้ไม่ว่าไปที่ใด ๆ นำกระโจม ม้า และอูฐไปด้วย ถ้าที่ใดมีหญ้า ที่นั้นมีฝูงแกะด้วย

การปกครอง รวมอยู่ในคณะประเทศโสวิเอ็ต

เมืองสำคัญ

อูรฺกา ตั้งอยู่ทางเหนือ เป็นเมืองหลวง และเป็นเมืองของพวกที่นับถือพุทธศาสนา

แคว้นภูฐาน (Bhutan)

ยังคงเป็นเอกราช ตั้งอยู่ในแถบภูเขาหิมาลัยภาคบูรพา ระหว่าง ทิเบต และ อัสสัม

ภูมิประเทศ เป็นประเทศที่เต็มไปด้วยภูเขา มี
สันเขาสูงชัน และมีหุบเขาอยู่ระหว่างภูเขา มียอดเขา
หลายลูกสูงกว่า ๖,๐๐๐ เมตร

อากาศ ต่าง ๆ กัน ที่เชิงเขามีอากาศอบอุ่นสบาย
และบนยอดเขาสูง ๆ มีอากาศหนาวจัดอย่างแถบหนาว
เหนือ

พืช ตามภูเขามีป่าไม้ปกคลุมอยู่หนาแน่น พืชที่
สำคัญคือเข้าโภชน์ ซึ่งอาจจะงอกงามได้ในที่สูงตั้ง ๒,๑๐๐
เมตร และมีเข้าสาลีบ้างเล็กน้อย

สัตว์ ในป่าทึบมีสัตว์ป่าอาศัยอยู่มากเช่น ช้าง, เสือ
ลายตลับ, หมี, แรด, และกวางทุก ๆ ชะนิด

พลเมือง มีประมาณ ๒๕๐,๐๐๐ คน ชาวภูฐานเป็น
คนแข็งแรง และเป็นพวกมองโกเลียซึ่งมีผิวดำกว่าพวกมอง
โกเลียอื่น ๆ

แคว้นเนปาล

เป็นแคว้นที่ยังเป็นเอกราช อยู่ที่พรมแดนทางเหนือ
ระเพองประเทศอินเดีย และตั้งอยู่ที่ชันทางด้านใต้ของภูเขา
หิมาลัย

ภูมิประเทศ แคว้นน้อยู่ในแถบภูเขาหิมาลัย ที่เชิงภูเขาเป็นที่ไม่กว้างนัก เรียกว่า ตาไร มีการเพาะปลูกพืชพันธุ์อย่างแถบร้อน ถัดนั้นขึ้นไปเป็นเทือกเขาหินทราย สูงตั้งแต่ ๑๘๐ เมตร ถึง ๒๔๐ เมตร มีอากาศอย่างแถบอบอุ่นแต่ค่อนข้างร้อน แถบที่สาม มีเทือกภูเขาซึ่งเป็นเทือกภูเขาหิมาลัย สูงประมาณ ๓,๐๐๐ เมตร มีอากาศอบอุ่นแต่ค่อนข้างหนาว ในแถบ กัตมันดุ เป็นที่ลุ่มอุดมไปด้วยน้ำ มีการกสิกรรมซึ่งได้จัดเป็นอย่างดี และมีคนอยู่หนาแน่น แถบที่สุดท้าย เป็นแถบที่สูงที่สุด มีอากาศอย่างแถบหนาว มีหินผาเป็นกำแพงตัดต่อขึ้นไปจนถึงยอดเขา ซึ่งปกคลุมไปด้วยหิมะ ยอดที่สูงที่สุด ชื่อ เอฟเวอเรสต (สูง ๙,๗๐๐ เมตร)

สินค้าขาออก ที่สำคัญ มีวัว, หนังสัตว์, ผึ้น, เครื่องยาอื่น ๆ, ยางไม้, สีย้อมผ้า, ป่าน, เข้า, เข้าสาลี, เนย, ถั่ว, งา, เครื่องเทศ, ยาสูบ, และไม้ต่าง ๆ

พลเมือง เนปาลเป็นที่อยู่ของพวก กูรคาส พวกนี้เป็นทหารที่กล้าหาญของกองทัพอังกฤษในอินเดีย มีพลเมืองประมาณ ๕,๖๐๐,๐๐๐ คน

การปกครอง มหาราชาเป็นผู้ปกครอง แต่มีข้าหลวงอังกฤษประจำอยู่ที่เมือง กัตมันดุ ซึ่งเป็นเมืองหลวง

ประเทศทางทิศใต้และทางตะวันออกของแผ่นดินสูง และภูเขาตอนกลางทวีป

แผ่นดินทางทิศบูรพา ซึ่งอยู่ในเขตต์อบอุ่น ได้รับฝนในฤดูร้อน อากาศอย่างภายในทวีป ในฤดูร้อนอากาศร้อน และในฤดูหนาวอากาศหนาวจัด ในทางเหนือของจีน ซึ่งอยู่ในระยะรุ้งเดียวกันกับประเทศอิตาลี น้ำในแม่น้ำแข็งในฤดูหนาว ในป่ามีต้นวอลนัตและต้นไม้อื่น ๆ ขึ้นงอกงามดี และมีต้นไม้ในจำพวกลอเรลและทานตะวันขึ้นทางใต้ ซึ่งคล้าย ๆ กับพืชพันธุ์ของแถบเมดเตอรเรเนียน

ในทางเหนือปลูกเข้าและถั่วต่าง ๆ ซึ่งได้ผลก่อน ส่วนผลที่ได้ในฤดูร้อน คือ อ้อย คราม เข้า และฝ้าย ต้นชามีมากในที่ชันที่น้ำไม่ขังอยู่ ซึ่งอยู่ในทางใต้ ทางใต้ที่สุด มีพืชพันธุ์อย่างแถบร้อน เช่นกล้วย ต้นฝิ่น และหม่อนสำหรับเลี้ยงตัวไหม ปลูกทั่วไป

แถบมรสม แผ่นดินในแถบมรสม มีลมพัดจากแผ่นดินในฤดูหนาว และลมพัดสู่แผ่นดินในฤดูร้อน ลมที่พัดเป็นฤดูนี้ เรียกว่า มรสุม ประเทศอินเดีย เป็นตัวอย่างอันดีของแผ่นดินในแถบมรสุม ลมมรสุมตะวัน

ออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นลมแห้งแล้ง พัดตั้งแต่เดือน
ตุลาคม จนถึงเดือนเมษายน และลมมรสุมตะวันตก
เฉียงใต้ หรือลมฝน ซึ่งพัดมาจากมหาสมุทรอินเดีย พัด
ตั้งแต่เดือนเมษายน จนถึงเดือนกันยายน ในเวลาที่
เปลี่ยนมรสุม มีพายุฝนเกิดขึ้น บางคราวลมมรสุมนำ
เอาฝนมาน้อย ทำให้เกิดการทุพภิกขภัย ฝนตกชุกแถบ
ภูเขาฆัตตะวันตก ด้านทางฝั่งทะเล ลมมรสุมพัดไปทางทิศ
ตะวันออกข้าม อ่าวเบงกอล ไปทางเหนือ และทางทิศตะวัน
ตกเฉียงเหนือ ขึ้นไปตามลำแม่น้ำคงคา แต่แถบคาบ
สมุทรฝนไม่ค่อยตก แถบที่ชันของภูเขา ทางที่ได้รับฝนมี
น้ำท่วม เข้าปลูกตามหนองบึง แถบแผ่นดินสันดอนในลุ่ม
แม่น้ำ เข้าสาลีปลูกในฤดูหนาว แถบ มณฑลบัญจาป โดย
อาศัยการชลประทาน ที่ที่ค่อนข้างแห้งแล้ง ปลูกเข้าฟ่าง
ฝ้ายและชา ปลูกตามแถบที่ชันที่ไม่มีน้ำขังอยู่ แต่มีฝน
ตกพอเพียง นอกจากนี้ยังปลูก ยาสูบ, ต้นฝิ่น, คราม,
อ้อย, ป่าน, และพืชพันธุ์อย่างอื่นอีก. พืชพันธุ์ในอินเดีย
คล้าย ๆ กันกับพืชพันธุ์ในประเทศ จีนตอนใต้ ซึ่งอยู่ใน
เขตต์ลมมรสุม

ใน เกาะลังกา พืชพันธุ์มีอย่างแถบร้อน ตามชาย

ทะเลมีมะพร้าว ในป่าทึบ มีอบเชย เครื่องเทศอื่น ๆ และไม้ไผ่ ในที่สูง ปลูกชา และกาแฟ

ในคาบสมุทรอินโดจีน มีที่สูงเป็นป่าทึบ และมีที่ต่ำเป็นหนองบึง ซึ่งเป็นที่ปลูกเข้า เข้าและไม้สักขึ้นในประเทศพะม่า และ สยาม ไม้ไผ่ใช้สำหรับทำเครื่องประดับและเครื่องใช้สอย พืชพันธุ์จากอินเดียเป็นอันมากได้นำไปปลูกในแผ่นดินของคาบสมุทรมะลายูและอินโดจีน

ป่าไม้แถบร้อน มีอย่างเดียวกันกับป่าไม้แถบลุ่มแม่น้ำอะเมซันในอเมริกาใต้ มีมากในแถบคาบสมุทรมะลายู และเกาะต่าง ๆ ใน หมู่เกาะมะลายู ในเกาะซึ่งเป็นของฮอลแลนด์ ได้จัดการบำรุงการกสิกรรมเป็นอย่างดี เช่นในชะวา ซึ่งมีการปลูกกาแฟ อ้อย และพืชพันธุ์ในแถบร้อนอย่างอื่น ๆ ต้นสาคูเป็นพืชพันธุ์ ซึ่งเป็นอาหารสำคัญของพวกพื้นเมือง

แคว้นเม่งจู

แคว้นเม่งจู ตั้งอยู่ทางเหนือของจีนแท้ ภูเขาคินกาน กั้นพรมแดนระหว่าง มองโกเลีย และ เม่งจู

ภูมิประเทศ เม่งจู เป็นประเทศประกอบไปด้วย

ภูเขา บางตอนของลุ่มแม่น้ำอะมูรอยู่ในแคว้นนี้

พืชผล เนื่องจากที่ดินบริบูรณ์ มีพืชพันธุ์ที่สำคัญ คือ เข้า, เข้าสาลี, ถั่ว, เข้าฟ่าง.

พลเมือง มีประมาณ ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ คน

เมืองสำคัญ

มุกเดน เป็นเมืองสำคัญ เป็นเมืองใหญ่ และเป็นศูนย์กลางของรถไฟ

ป่อรต อารเทอร เป็นท่าเรือ มีป้อมแข็งแรง เดี๋ยวนี้เป็นของญี่ปุ่น

จีนแท้

จีนแท้ แบ่งออกตามลักษณะแห่งภูมิประเทศเป็น ๓ ตอน คือ จีนตอนเหนือ จีนตอนกลาง จีนตอนใต้

พลเมือง มีประมาณ ๔๐๐ ล้านคน นับถือพุทธ-ศาสนา, ลัทธิขงจู๊และเต๋า

จีนตอนเหนือ

ภูมิประเทศ จีนตอนเหนือ ตั้งอยู่ในที่ราบต่ำของลุ่มแม่น้ำฮองโย แม่น้ำสายนี้เกิดจาก แผ่นดินสูงในทิเบต ไหลผ่าน มองโกเลีย และที่สูงระหว่าง มณฑลชานสี กับ

เชนสี ถัดลงมามี แม่น้ำเว ไหลมาบรรจบ แม่น้ำฮองโฮ แม่น้ำนี้ไหลผ่านด้านเหนือของ ภูเขาซิงลิง ซึ่งเป็นเทือกเดียวกับ ภูเขาเคียนหลุน แม่น้ำฮองโฮ เมื่อผ่านแม่น้ำเว แล้วไหลไปทางทิศตะวันออก เพราะมีภูเขาซิงลิงขวางทางอยู่ ในตอนใต้ของแม่น้ำฮองโฮ มี ดินสีเหลือง ตามหุบเขาและเขาปกคลุมไปด้วยดินชะนิดนี้ ซึ่งเป็นดินร่วนลมได้พัดหอบเอามาจากตอนกลางของประเทศจีน ใกล้ๆ ฝั่งทะเลแถบอ่าวชิลี แผ่นดินเป็นที่ราบ แม่น้ำได้พัดพาเอาดินทรายมาตกทับถมนั้น

อากาศ ในฤดูร้อนร้อนมาก และในฤดูหนาวหนาวจัด เพราะลมหนาวซึ่งพัดมาจากมองโกเลียพัดออกทะเล

พืช ที่สำคัญคือ เข้าบาร์เล, เข้าฟ่าง, เข้าสาลี, เข้าโภชน์, ฝ้าย, ยาสูบ, และป่าน.

โลหธาตุ ในมณฑลชานสีอุดมไปด้วยถ่านศิลาและเหล็ก แต่เวลานี้ยังไม่ได้ขุดใช้มากนัก เมื่อการคมนาคมเรียบร้อยแล้ว แถบนี้จะเป็นที่ประกอบการหัตถกรรมสำคัญแห่งหนึ่ง

เมืองสำคัญ

ชีฟู ไวไฮไว ชิงเตา (ในจังหวัดเกียวเจา) เป็นท่าเรือสำคัญใน คาบสมุทรชานตุง

เทียนสิน ตั้งอยู่บนแม่น้ำไปโห เป็นเมืองท่าสำคัญในจีนตอนเหนือ

บักเผง Piping เดิมเรียก บักกิ่ง เป็นเมืองโบราณได้สร้างขึ้น ๕๐๐ ปีมาแล้ว เป็นศูนย์กลางของทางที่จะไปมองโกเลีย และ เม่งจู

จีนตอนกลาง

จีนตอนกลาง ตั้งอยู่ในลุ่ม แม่น้ำยั่งจือ แม่น้ำสายนี้มีประโยชน์ในการเดินเรือมาก ไม่เหมือนอย่าง แม่น้ำฮองโฮ ซึ่งใช้ในการเดินเรือไม่ได้เลย นอกจากแถบใกล้ ๆ ปากแม่น้ำ แม่น้ำยั่งจือเกิดจาก ทิเบต และไหลมาทางทิศตะวันออกของประเทศจีน โดยที่มีภูเขาในมณฑล ยุนนาน ขวางทางอยู่ แม่น้ำไหลไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือผ่านมณฑล เสฉวน ตามลุ่มแม่น้ำแถบนี้เป็นที่ราบบริบูรณ์

อากาศ ในฤดูร้อนร้อน ฤดูหนาวหนาวจัด ฝนตกพอประมาณ ได้มีการชลประทานใน ที่ราบเซ็งตู พลเมืองประกอบการกสิกรรมทั้งในที่ราบและตามเขาสูง ๆ ตั้งหลาย ๆ ร้อยเมตร เพื่อได้อาหารพอสำหรับพลเมือง ซึ่งอยู่กันหนาแน่นในมณฑลนี้

พืช มี เข้า เข้าสาลี เข้าโภชน์ ผืน ความ อ้อย ป่าน ยาสบ และต้นหม่อน ต้นชาปลูกมากในแถบภูเขา โลหธาตุ มีถ่านศิลาและเหล็ก ซึ่งพบในที่เดียวกัน เป็นจำนวนมาก ๆ ทองแดงมีแถบใกล้ ๆ อาณาเขตต์ทิเบต เมืองชุงกิง เป็นเมืองท่าของมณฑลเสฉวน ตั้งอยู่ที่ปาก แม่น้ำไกลิง เรือเดินได้ตั้งแต่ เมืองอิฉ่าง จนถึงทะเล นับหนทางได้ ๑,๕๐๐ กิโลเมตร ที่ แม่น้ำฮัน ไหลมาบรรจบ กับ แม่น้ำยั่งจือ มีเมืองสำคัญ คือ เมืองฮันเกา ฮันยาง และ วฉ่าง เมืองสามเมืองนี้เป็นศูนย์กลางของการค้าขาย ทางฝั่งขวาของแม่น้ำยั่งจือ มีแม่น้ำสองสายไหลมาบรรจบ คือ แม่น้ำยวน กับ แม่น้ำเสียง แม่น้ำทั้งสองสายนี้ ผ่าน มณฑลฮูนัน ซึ่งเป็นมณฑลที่อุดมไปด้วยถ่านศิลา และแร่เหล็ก ถ่านศิลาที่พบเป็นถ่านศิลาอย่างดีที่สุด ใน ที่ราบตอนใต้ของแม่น้ำยั่งจือมี ชา เข้า ไหม และมีเมือง ใหญ่ ๆ มาก เมืองเซียงไฮ้ เป็นท่าเรือสำคัญที่สุด ตั้งอยู่ ที่ปากแม่น้ำยั่งจือ

ในลุ่มแม่น้ำยั่งจือตอนใต้ มีเมือง นานกิง และ เมืองฮันเกา เมืองนานกิง (น่ำเกีย) ในประเทศจีนตอน กลาง พึงจะเป็นเมืองหลวงขึ้น

จีนตอนใต้

ตามฝั่งทะเลในทางทิศตะวันออกเป็นที่จอดเรือได้ดี แต่ภายในประเทศเข้าไปเป็นที่สูง พืชผลที่มีอยู่แถบนี้คือ เข้า ใบชา และไหม

เมืองฟูเจา ใน มณฑลฟุกเกี้ยน เป็นเมืองท่าสำคัญ พลเมืองอยู่กันหนาแน่น จนต้องขยับขยายไปในที่ต่าง ๆ แถบ มหาสมุทรแปซิฟิค

ประเทศจีนตอนใต้ประกอบไปด้วยภูเขา เป็นเทือกติดต่อกันจนถึงทิเบต ใน มณฑลยุนนาน และ ไกวเจา มีพวกแต่เดิมมาอาศัยอยู่ พวกนี้ไม่ค่อยจะเจริญนัก ทรัพย์สมบัติในประเทศมีมากเช่นแร่ต่าง ๆ เมื่อเกิดการจลาจลขึ้นภายในประเทศประมาณ ๖๕ ปีกว่าแล้ว พลเมืองได้ละทิ้งถิ่นฐานไปอยู่ที่อื่น ถนนหนทางชำรุดหักพังลงมาก ทำให้การไปมาไม่สะดวก มีผู้คิดจะทำทางรถไฟติดต่อมณฑลยุนนานกับประเทศพะม่า ฝรั่งเศสได้สร้างทางรถไฟจาก ตังเกี๋ย มาเมือง ยุนนาน

พืช ในประเทศจีนตอนใต้ คือ การบูร เครื่องเทศ และไม้ต่าง ๆ ฝิ่น ปลูกมากในแถบมณฑลยุนนาน เข้าปลูกในลุ่มแม่น้ำสีและสาขา

มณฑลกวางตุ้ง ซึ่งประกอบไปด้วยดินอุดม และมีอากาศร้อน มีเข้า ไหม น้ำตาล ผึ้น คราม ใบชา ถั่ว งา และผลไม้ต่าง ๆ

แม่น้ำสี เป็นแม่น้ำที่ใช้ในการเดินเรือในจีนตอนใต้ เมืองกังตั้ง (Canton) เป็นเมืองท่า ส่วนใต้ ของจีนตอนใต้และ เกาะไหหลำ มีป่าไม้มาก

เกาะฮ่องกงและหมาเก๊า

ฮ่องกง เป็นเกาะเล็ก ยาวประมาณ ๑๘ กิโลเมตร กว้างประมาณ ๓ กิโลเมตร ถึง ๙ กิโลเมตร เกาะนี้แยกออกจากแผ่นดินใหญ่ โดยมีช่องทะเลแคบ ๆ กว้างประมาณ ๑ กิโลเมตร เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ คาบสมุทรเกาหลุน ซึ่งอยู่ในแผ่นดินใหญ่ตรงกันข้ามกับเกาะฮ่องกง ได้เช่าจากจีน มีท่าจอดเรือดี ที่เกาะนี้มีป้อมสำหรับป้องกันรักษา และเป็นสถานีของกองทัพเรืออังกฤษในทะเลจีน ก่อนที่เรือจะไปถึง กังตั้ง ต้องผ่านเกาะนี้ก่อน ซึ่งอยู่ห่างกันประมาณ ๑๕๐ กิโลเมตร พลเมืองของเกาะมีประมาณ ๘๕๐,๐๐๐ คน

มาเก๊า ตั้งอยู่ที่ปาก แม่น้ำสี เป็นเกาะเล็ก เป็นของโปรตุเกส

2983
๔๙
ปก
910.02
ส619ส

ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่น ประกอบไปด้วยหมู่เกาะกูไรล์ หมู่เกาะญี่ปุ่น หมู่เกาะลูชู เกาะไต้หวัน และเกาะสะกาลิน ตอนใต้ครึ่งหนึ่ง เกาะที่สำคัญๆคือ ฮนชิโอ หรือ ฮนโด ซึ่งญี่ปุ่นเรียกว่าแผ่นดินใหญ่ กะยูชู และ ชิโกกู เกาะดังกล่าวแล้ว ได้นามว่า ญี่ปุ่นแท้ ได้ส่งผู้แทนไปที่รัฐสภา ฮอกไกโด หรือ เยโซ เกาหลี (โชเสน) และไต้หวัน มีเจ้าเมืองปกครอง

ภูมิประเทศ หมู่เกาะเหล่านี้ มีภูเขาไฟ ที่ยังไม่ดับมากกว่า ๕๐ ลูก ภูเขาไฟลูกที่มีชื่อเสียงมากที่สุด เรียกว่าฟูจิยามา (ตั้งอยู่ในเกาะฮนชิโอ) สูงประมาณ ๓,๖๐๐ เมตร บนยอดเขามีหิมะปกคลุม ภูเขานี้เป็นที่นับถือของญี่ปุ่น ๔/๕ ของเกาะเป็นที่ภูเขา เหตุฉะนั้นที่ที่เป็นที่ราบทะเลสาบหรือแม่น้ำมีน้อย มีแม่น้ำหลายแห่ง ซึ่งไหลเร็ว ถึงแม้แม่น้ำเหล่านั้น จะใช้สำหรับการชลประทาน หรือการคมนาคมไม่ได้ แต่ก็ยังได้อาศัยกำลังน้ำ ดังที่กระทำกันในประเทศสวิเดนและนอรเว

อากาศ ของญี่ปุ่น อย่างแถบเกาะต่างกันตามระยะรุ้ง ซึ่งยื่นไปประมาณ ๓๐ องศา ลักษณะอื่น ๆ ที่ทำให้อากาศต่างไป คือ (๑) ที่ตั้งของเกาะอยู่ทางทิศตะวันออกของแผ่นดินของทวีปอาเซีย มีลมหนาวพัดมาในฤดูหนาวทำให้อากาศหนาวและแห้งแล้ง (๒) กระแสน้ำร้อนกุโรชิโว ซึ่งเหมือนกันกับกระแสน้ำ กัลฟ์สตรีม พาน้ำที่ร้อนจากทะเลแถบศูนย์สูตรไปทางเหนือ แต่กระแสน้ำเย็นจากมหาสมุทรอาร์คติค กระทำให้หมู่เกาะ กูไรล์ ซึ่งอยู่ทางเหนือหนาวจัด เพราะอากาศและที่ตั้งเป็นเกาะจึงทำให้ญี่ปุ่นเป็นอยู่ดังนี้ อากาศหนาวแห้งทำให้ชาวญี่ปุ่นแข็งแรงอดทน ทะเลทำให้เป็นกะลาสี ถ่านศิลา เหล็ก และป่าไม้ ได้ช่วยในการทหารเรือ และในการหัตถกรรม ฝนตกชุกตามภูเขา จำนวนน้ำฝนคิดเฉลี่ยในปีหนึ่งประมาณ ๑๔๗ เซ็นติเมตร

พืชผลที่เกิดขึ้น มีเข้าซึ่งขึ้นงอกงามในที่ชื้นแฉะในตอนใต้ อากาศร้อนในฤดูร้อน มีฝ้าย ยาสูบ และใบหม่อน ซึ่งญี่ปุ่นได้เลี้ยงตัวไหม และส่งไหมไปขายต่างประเทศ ตามที่เชิงเขาประกอบไปด้วยป่าไม้ ได้ปลูกต้นชากันมาก พืชอื่น ๆ มี กาบูร ป่าน ถั่ว ตามทะเลที่อยู่รอบ ได้มีการหาปลา ซึ่งเป็นอาหารสำคัญของญี่ปุ่น

โลหธาตุ มีมาก ถ่านศิลาและเหล็กได้เขียบฐานของญี่ปุ่นขึ้นสู่จำพวกที่มีอำนาจ และทำให้การสร้างรถไฟถูกในประเทศมีทองแดงมาก ดินเหนียว สำหรับถ้วยชามกำมะถัน (สำหรับทำกะสุนดินปืนและทำไม้ขีดไฟ)

สินค้าขาออก ที่สำคัญ คือไหมดิบ, ผ้าไหม, ด้าย, ผ้าด้าย, ถ่านศิลา, ทองแดง, ไม้ขีด, ใบชา, น้ำตาล, เข้า, และ เสื่อ.

พลเมือง ตามเกาะดังกล่าวแล้วมีคนอยู่หนาแน่น พลเมืองทั้งหมด มีประมาณ ๕๔,๐๐๐,๐๐๐ คน

ศาสนา ศาสนาสำคัญ คือ พุทธศาสนา และ ศาสนาชินโต

การศึกษา มีพระราชบัญญัติบังคับให้เด็กเล่าเรียนหนังสือ มีมหาวิทยาลัยหลายแห่ง

การทหาร มีทหารบก และทหารเรือแข็งแรง

การปกครอง ประเทศญี่ปุ่นมีราชาธิราชปกครอง มีอำนาจที่จะกระทำสงคราม เลิกสงครามและเซ็นสัญญา มีอำนาจที่จะออกกฎหมาย ด้วยความเห็นชอบของรัฐสภา รัฐสภามี ๒ คือ สภาชั้นขุนนาง และ สภาชั้นมีผู้แทน ผู้ที่จะเป็นสมาชิกชั้นมีผู้แทน ราษฎรเป็นผู้เลือก

เมืองสำคัญ

โตกิโอ อยู่ในเกาะ ฮนชิโอ เป็นเมืองหลวงของญี่ปุ่น เป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งในโลก เป็นเมืองที่ทำการหัตถกรรมมาก ทำไม้ขีดไฟ และทำการวิศวกรรม เมืองท่าของกรุงโตกิโอ คือเมือง โยโกฮามา เป็นเมืองท่าสำคัญของญี่ปุ่น มีท่าเรือดีและเป็นศูนย์กลางของสินค้าที่มาจากต่างประเทศ เรือที่ออกจากเมืองนี้ได้ไปทั่วโลก

โอสากา อยู่ในเกาะ ฮนชิโอ เป็นเมืองที่ใหญ่เป็นที่สอง ตั้งอยู่บนฝั่งทะเลที่งามแห่งหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าทะเลภายใน เป็นศูนย์กลางของสินค้าเข้า ใบชา และสินค้าที่ทำขึ้น เช่นผ้าด้ายเป็นต้น

กิโอโต เป็นเมืองหลวงเก่า เป็นเมืองที่สวยงามที่สุดในประเทศญี่ปุ่น มีพระราชวังและโบสถ์หลายแห่ง

โกเบ เป็นเมืองท่าสำคัญ เป็นที่สองในญี่ปุ่น เป็นที่ส่งสินค้าของ โอสากา และ กิโอโต

นากาสากิ เป็นเมืองสำคัญในเกาะ กะยูชู มีท่าเรือดีและอู่เรือดี เป็นที่สำหรับต่อเรือดี และมีการวิศวกรรม โดยเหตุที่ตั้งอยู่ใกล้บ่อถ่านศิลาอุดม เป็นสถานีสำหรับเรือกลไฟจอดเอาถ่านศิลา

ฮาโกดาเต เป็นเมืองสำคัญของ ฮอกไกโด หรือ เยโซ

มณฑลเกาหลี (โชเสน)

ภูมิประเทศ เกาหลีเป็นคาบสมุทรเต็มไปด้วยภูเขา แยก ทะเลญี่ปุ่น จาก ทะเลจีน ภูเขาสูงประมาณ ๑,๘๐๐ เมตร เป็นเทือกลงมากลางมณฑล

พืชผล มณฑลนี้มีที่ราบเป็นที่บริบูรณ์ เหตุนั้นจึงอุดมไปด้วยพืชพันธุ์ มี เข้า, ชา, อ้อย, หม่อน, ฝ้าย, ยาสูบ, และถั่วต่าง ๆ.

การปกครอง เดิมเคยเป็นอิสสระ มีกษัตริย์ปกครอง มาหลายศตวรรษ พึ่งไปขึ้นกับญี่ปุ่น เมื่อพุทธศักราช ๒๔๕๓ และในปรัตยุตบันนี้จัดเป็นมณฑลหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น มีผู้ว่าราชการญี่ปุ่นเป็นผู้ดูแล

พลเมือง มีประมาณ ๑๙,๕๐๐,๐๐๐ คน นับถือศาสนาคล้ายกันกับจีน

เมืองสำคัญ

เกอีโจ (หรือ Seoul เซาล์) เป็นเมืองหลวงของมณฑลเกาหลี ตั้งอยู่ในที่เหมาะ เพราะมีแม่น้ำผ่านที่ราบมา ทางทิศตะวันตกของภูเขา เวลานี้เป็นศูนย์กลางของรถไฟ

เชมัลโป เป็นเมืองท่าของเมืองเกอีโจ

ฟูสาน อยู่ทางใต้ เป็นเมืองท่าตั้งอยู่ใกล้กับประเทศญี่ปุ่น ติดต่อกับเมืองฮารบินในแควันเม่งจูโดยทางรถไฟซึ่งตั้งอยู่ที่ทางรถไฟสายแตรนส—ไซเบียเรีย

ประเทศพะม่า

พะม่าอยู่ทางทิศประจิมของ คาบสมุทรอินโดจีน ซึ่งยื่นไปทางทิศอาคเนย์ของทวีปอาเซีย ลงไปทาง มหาสมุทรอินเดีย ระหว่าง อ่าวเบงกอล และ ทะเลจีน เป็นมณฑลใหญ่และอยู่ทางทิศบูรพาที่สุดของอาณาจักรอินเดีย

เนื้อที่ ประมาณ ๖๐๓,๘๐๐ ตารางกิโลเมตร เนื้อที่ซึ่งเป็นของอังกฤษ ๔๓๗,๗๐๐ ตารางกิโลเมตร และเป็นของพวกพื้นเมืองประมาณ ๑๖๖,๑๐๐ ตารางกิโลเมตร ส่วนยาวที่สุดประมาณ ๑,๔๒๐ กิโลเมตร และส่วนกว้างที่สุดประมาณ ๘๐๐ กิโลเมตร

ภูมิประเทศ มีลุ่มแม่น้ำยาว อยู่ระหว่างเทือกภูเขาพะม่าเรียกว่า โยมา ซึ่งยื่นจากทางทิศเหนือ ไปจนถึงทางใต้ที่สุด และมีที่ราบตามฝั่งทะเลกว้างขวาง มีแม่น้ำสามสายไหลผ่านที่ลุ่มลงสู่ทะเล คือ แม่น้ำ เอราวดี และมีสาขาชื่อ ชินดวิน แม่น้ำ สะโตง และ แม่น้ำ สาละวิน

แผ่นดินสันดอนของแม่น้ำเอราวดี เป็นที่ราบกว้างขวาง ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเล เป็นที่บริบูรณ์ ที่ราบแคบ ๆ ตามริมฝั่งทะเลยาวติดต่อกันประมาณ ๑,๕๒๐ กิโลเมตร

อากาศ ตอนที่อยู่เหนือเส้นขนานต้ดระยะรุ้ง ๒๐ องศาขึ้นไปเรียกว่า พะม่าเหนือ ส่วนทางใต้ เรียกว่า พะม่าใต้ พะม่าเหนือแบ่งออกเป็น ๒ ตอน แถบประจิม หรือแถบฝั่งทะเล มีฝนตกประมาณ ๑,๗๕๐ มิลลิเมตร แถบภายในแผ่นดิน มีเทือกภูเขาสูง ๆ ทางทิศประจิม กันไม่ให้ลมมรสุมหอบเอาฝนมา เป็นแถบที่แห้งแล้ง เป็นแผ่นดินสูงมีฝนตกประมาณ ๕๒๕ มิลลิเมตร

พะม่าใต้ ก็แบ่งออกเป็น ๒ ตอน เช่นเดียวกัน ตอนริมฝั่งทะเล ได้รับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้เต็มที่ มีฝนตกประมาณ ๔๕๐ เซ็นติเมตร อย่างเดียวกันกับทางทิศตะวันตกของอินเดีย ตอนภายใน อากาศไม่แห้งแล้ง มีฝนตกประมาณ ๑๕๕ เซ็นติเมตร แต่ฝนตกไม่ชุกเหมือนแถบริมฝั่งทะเล

พืชผล ตามภูเขาปกคลุมไปด้วยป่าไม้ทึบ ซึ่งเป็นไม้มีราคา ต้นไม้เมื่อโค่นแล้วล่องแพซุงลงมาตามลำแม่น้ำที่เมืองท่าใหญ่ ๆ ซึ่งตั้งอยู่ตามปากแม่น้ำ และส่งไปขายต่างประเทศ เข้า ปลูกมากตามลุ่มแม่น้ำและตามที่ราบใน

แผ่นดินสันดอน พืชอย่างอื่นก็มีอีก เช่น ฝ้าย มีมาก
ใน มณฑลเงยว ได้ทำการเพาะปลูกและจัดการเก็บเป็น
อย่างดี ยางรับเบอร์เป็นสินค้าสำคัญขึ้น

แม่น้ำ เอราวดี เป็นแม่น้ำใหญ่ในพะม่า เกิดจาก
เขาทางเหนือของ บัตค้วย และได้น้ำจากหิมะละลาย เรือ
เดิรได้ประมาณ ๑,๒๘๐ กิโลเมตรจากปากแม่น้ำ เมือง
สำคัญ ๆ ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำ สาขาที่สำคัญ คือ แม่น้ำ
ชินดวิน แม่น้ำนี้เป็นแม่น้ำใหญ่และลึก แม่น้ำเอราวดีมี
แผ่นดินสันดอนใหญ่ และทางปากแม่น้ำสำคัญทั้งสอง
แห่งมีเมืองท่า พะสิม และ ร่างกุ้ง ตั้งอยู่

แม่น้ำ สาละวิน ยาวกว่าแม่น้ำเอราวดี เกิดจาก
ทิเบต แต่ทางน้ำแคบกว่า และกระแสน้ำไหลเชี่ยว ใช้
ในการเดิรเรือไม่ได้ ในตอนใต้ แม่น้ำไหลผ่านที่ราบ
กว้างใหญ่ มีทุ่งนา แม่น้ำนี้ยาวประมาณ ๑,๖๐๐ กิโลเมตร

แม่น้ำ สะโตง ตื้นเป็นแห่ง ๆ มีแก่งอยู่ตามทางเดิร
ของน้ำ ที่ปากแม่น้ำมีหาดใหญ่ และเมื่อถึงเวลาน้ำขึ้น
น้ำได้ไหลขึ้นไปโดยรวดเร็วจาก อ่าวเมาะตะมะ แม่น้ำนี้
ใช้ในการเดิรเรือไม่ได้ ยาวประมาณ ๕๖๐ กิโลเมตร

โลหธาตุ สำคัญคือทับทิมและหยก น้ำมันก๊าสหา
ได้เป็นจำนวนมาก และส่งไปขายที่อินเดีย

พลเมือง ของประเทศพะม่า อยู่ในจำพวก มองโกเลีย หรือพวกเหลือง มีหลายชาติ พูดสำเนียงแตกต่างกัน ชาติที่สำคัญคือ ขาจิน อยู่ทางทิศเหนือ เงยว อยู่ตอนกลาง และ กะเหรี่ยง อยู่ตอนใต้

เมืองสำคัญ

อาจาบ (Akyab) เป็นเมืองสำคัญที่ ๔ ในพะม่า เป็นเมืองท่า มีท่าเรืออยู่ทางฝั่งทะเลตะวันตก ส่งสินค้าเข้าออกไปต่างประเทศมาก

อังวะ ตั้งอยู่บนแม่น้ำ เอราวดี ในพะม่าเหนือ เป็นเมืองหลวงเก่า เดี๋ยวนี้เป็นตำบลหนึ่งเท่านั้น

พะสิม ตั้งอยู่บน แม่น้ำพะสิม ซึ่งอยู่ที่ปากแม่น้ำแห่งหนึ่ง ของแม่น้ำเอราวดี และห่างจากทะเลประมาณ ๑๒๙ กิโลเมตร ส่งสินค้าเข้าไปยุโรปเป็นจำนวนมาก เป็นท่าเรือดี เรือกลไฟใหญ่ ๆ เข้ามาถึง

บาโม อยู่ในพะม่าเหนือ ยาวประมาณ ๖.๔ กิโลเมตร ตามฝั่งแม่น้ำเอราวดี ห่างจากทะเลประมาณ ๑,๑๒๐ กิโลเมตร เป็นประตูสินค้าของจีนทางเหนือ

มัณฑเล เป็นเมืองหลวงของกษัตริย์ในพะม่าก่อนที่จะตกมาอยู่ในเงื้อมมือของอังกฤษ ตั้งอยู่บนฝั่งขวาของ

แม่น้ำเอราวดี ห่างจากย่างกุ้งโดยทางรถไฟประมาณ ๑,๓๓๘ กิโลเมตร มีพระราชวังงดงาม ซึ่งเป็นที่ประทับของกษัตริย์พะม่า และมีพระเจดีย์งดงาม เป็นสถานสำหรับกองทหารบก อากาศแห้งแล้งและร้อน แต่สบายดี

เมาะลำเลิง เป็นเมืองท่าตั้งอยู่ที่ปาก แม่น้ำสาละวิน ห่างจากทะเลประมาณ ๔๕ กิโลเมตร มีโรงสีไฟสำหรับเลื่อยไม้และสีเข้ามาก และมีสินค้าไม้มาก ซึ่งล่องเป็นแพลงมาตามลำแม่น้ำจากป่า เพื่อส่งไปขายต่างประเทศ และมีสินค้าเข้าซึ่งขายได้เป็นจำนวนเงินประมาณ ๑๐ ล้านรูปี

แปร (Prome) เป็นเมืองใหญ่ อยู่ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำเอราวดี ห่างจากย่างกุ้งประมาณ ๒๕๖ กิโลเมตร มีรถไฟติดต่อกับย่างกุ้ง

ย่างกุ้ง เป็นเมืองหลวงของพะม่า ได้เจริญขึ้นอย่างประหลาด มีท่าเรือดี และมีสินค้ามาก พระเจดีย์ชะเวดากง หรือพระเกศธาตุ เป็นเจดีย์ที่งดงามในพะม่า สินค้าขาออกสำคัญ คือเข้า และไม้สัก

มะลายูของอังกฤษ

แผ่นดินใน คาบสมุทรมะลายู ซึ่งเป็นของอังกฤษ แบ่งออกเป็น สามประเภท (๑) โคโลนีของ อังกฤษ

เรียกว่า (The Straits Settlements) ตั้งอยู่ตามฝั่ง
ช่องทะเลมะละกา (๒) สหรัฐมะลายู เป็นประเทศใน
คาบสมุทรมะลายู ซึ่งอยู่ในความดูแลของอังกฤษ
(๓) รัฐมะลายู ซึ่งไม่ได้อยู่ใน (Federation)

ภูมิประเทศ แผ่นดินเป็นภูเขาติดกันเป็นเทือกลงมา
สงประมาณ ๒,๔๐๐ เมตร และริมฝั่งทะเลทั้งสองข้างเป็น
ที่ราบ ตามภูเขาเป็นป่าทึบ มีสัตว์ป่าอาศัยอยู่ เช่น ช้าง
เสือ กวาง ลิง

อากาศ ในที่ราบอากาศร้อน แต่อากาศร้อนเบาบาง
ลงเพราะมีลมจากทะเลพัดมาทางทิศตะวันออกและตะวันตก
ความร้อนหนาวไม่ค่อยต่างกันนัก ฝนตกชุกทั้งสองฤดู

พืช เข้า มะพร้าว มันสำปะหลัง อ้อย เป็นพืช
ที่ขึ้นในที่ราบ ที่เชิงเขาและที่เขาถากร้างถางพง มีเครื่อง
เทศ พารารับเบอร์ พริกไทย และกาแฟ ในป่ามีหวาย
ไม้ไผ่ ยางกัตตาเปอร์ชา น้ำมัน ยางไม้ และไม้ต่าง ๆ

โลหธาตุ มีดีบุก ทองคำ เหล็ก ทองแดง ปรอท
ตะกั่ว เงิน สังกะสี และถ่านศิลา ดีบุกที่ซื้อขายกันใน
ตลาดทั่วโลก ได้จากคาบสมุทรมะลายูราว $\frac{3}{4}$

สเตรตส์ เส็ตตุ๋เมนตุ๋ส์

สเตรตส์ เส็ตตุ๋เมนตุ๋ส์ เป็นโคโลนีของอังกฤษ ประกอบด้วย สิงคโปร์ เกาะหมาก รวมมณฑลเวลส์เลย์ และดินดิงส์ และ มะละกา

หมู่เกาะโคคอส เกาะคริสตมาส ก็อยู่ใต้สเตรตส์ เส็ตตุ๋เมนตุ๋ส์ อาณาเขตต์ของโคโลนีได้ขยายออกไปจนรวมเกาะลาบวนเข้าไว้ด้วย

การปกครอง ของโคโลนีอยู่ในอำนาจของผู้สำเร็จราชการอังกฤษ มีสภาว่าการ และรัฐสภาช่วยจัดการปกครอง

เกาะสิงคโปร์ ยาวประมาณ ๔๓.๒ กิโลเมตร กว้างประมาณ๒๒.๔ กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ ๕๕๕.๕๒ ตารางกิโลเมตร แยกออกจากแผ่นดินของคาบสมุทรมะลายูโดยช่องแคบยะโฮร์ มีเกาะเล็ก ๆ หลายเกาะติดต่อกัน รวมอยู่ในเส็ตตุ๋เมนตุ๋ มีพลเมืองประมาณ ๔๘๕,๐๐๐ คน

สิงคโปร์ เป็นที่ทำการของรัฐบาล อยู่ทางทิศอาคเนย์ของเกาะ สินค้าต่าง ๆ สงมารวมกันที่นี่ แล้วส่งไปจำหน่ายที่อื่น ๆ

เกาะหมาก มีเนื้อที่ประมาณ ๒๗๖.๔๘ ตารางกิโลเมตร ตั้งอยู่ถัดออกไปทางทิศตะวันตกของคาบสมุทร

มะลายู และอยู่ทางที่จะเข้าไปช่องแคบมะละกา ทางด้านเหนือ แผ่นดินอยู่ตรงกันข้าม คือมณฑลเวลสฺเลยฺ เป็นส่วนหนึ่งของบีนัง เมืองสำคัญของเกาะบีนัง ชื่อ จอรฺจ เทานฺ

ถัดจากฝั่งรัฐเประออกไป คือเกาะปังกอรฺ รวมทั้งเขตต์เล็กน้อยในคาบสมุทรมะลายู เรียกว่าดินดิงสฺ พลเมืองทั้งหมดในเส็ตตฺลฺเมนตฺ มีประมาณ ๓๒๐,๐๐๐ คน

มะละกา อยู่ทางฝั่งตะวันตกของคาบสมุทรระหว่างสิงคโปรฺและบีนัง มีเนื้อที่ประมาณ ๑๘๔๓.๒ ตารางกิโล-เมตร มีพลเมืองประมาณ ๑๗๒,๐๐๐ คน มะละกาเป็นโคโลนีเก่าแก่ของชาวยุโรป เดิมโปรตุเกสเป็นเจ้าของต่อมาเป็นของฮอลแลนดฺ ภายหลังเป็นของอังกฤษ

หมู่เกาะโคคอส เป็นเกาะเล็ก ๆ ประมาณ ๒๐ เกาะ อยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะสุมาตรา รวมอยู่ในเส็ตตฺลฺ-เมนตฺสิงคโปรฺ พลเมืองประมาณ ๘๐๐ คน มีสวนมะพร้าว เนื้อมะพร้าวแห้ง น้ำมันมะพร้าว และผลมะพร้าว ได้ส่งไปจำหน่ายต่างประเทศ

เกาะคริสตมาส อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะชะวา และอยู่ทางทิศตะวันออกของหมู่เกาะโคคอส รวมอยู่ในเส็ตตฺลฺเมนตฺสิงคโปรฺ มีเนื้อที่ประมาณ ๑๖๓.๗๒

ตารางกิโลเมตร พลเมืองประมาณ ๙๙๕ คน ผลที่หาได้คือ ฟอสเฟตแห่งไลมฺ

เกาะลาบวน อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะบอรฺนิโอ มีพลเมืองประมาณ ๕,๖๙๔ คน โดยมากเป็นมะลายูและจีน เมืองหลวงชื่อ วิกตอเรีย มีพลเมืองประมาณ ๑,๕๐๐ คน เกาะนี้แยกเป็นอีกเสตตฺลฺเมนตฺหนึ่ง

สหรัฐมะลายู

รัฐเประ สลางอ นครีเส็มบิลาน และปะหัง ซึ่งอยู่ในคาบสมุทรมะลายู อยู่ในความดูแลของอังกฤษ

ผู้สำเร็จราชการสเตรตสฺ เสตตฺลฺเมนตฺสฺ เป็นข้าหลวงใหญ่แห่งรัฐเหล่านี้ ในรัฐหนึ่ง ๆ มีผู้ครองประเทศและข้าหลวงอังกฤษจัดการปกครอง

กิจการใด ๆ ที่เกี่ยวกับสหรัฐมะลายู ต้องแล้วแต่ที่ประชุม ส่วนกิจการที่เกี่ยวกับรัฐนั้น ๆ โดยฉะเพาะ ที่ประชุมสำหรับรัฐนั้นจัดการได้เอง

เนื้อที่

รัฐเประมีเนื้อที่ ๑๙,๙๖๙ ตารางกิโลเมตร รัฐสลางอมีเนื้อที่ ๘,๐๗๙.๙๖ ตารางกิโลเมตร รัฐนครีเส็มบิลาน มีเนื้อที่ ๖,๕๒๙ ตารางกิโลเมตร รัฐปะหัง มีเนื้อที่ ๓๕,๙๔๐ ตารางกิโลเมตร

พลเมือง ในรัฐเประมีประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ คน รัฐสลางอมี๔๐๐,๐๐๐ คน รัฐนครีเส็มบิลานมี ๑๗๘,๐๐๐ คน รัฐปะหังมี ๑๔๖,๐๐๐ คน พลเมืองโดยมากเป็นมะลายู จีน อินเดีย

กัวลาลุมปูร์ เป็นเมืองสำคัญที่สุดและเป็นเมืองหลวงแห่งสหรัฐมะลายู มีพลเมืองประมาณ ๘๐,๐๐๐ คน

การคมนาคม รัฐบาลได้กำลังจัดสร้างทางรถไฟทั่วคาบสมุทร ใต้อาณาเขตต์ของสยาม เมื่อการสร้างทางรถไฟสำเร็จ จะมีรถไฟเดิรทั้งทางทิศตะวันตกและตะวันออกของคาบสมุทร ติดต่อกับรถไฟสายใต้ของสยาม

รัฐมะลายู

รัฐมะลายูซึ่งมิได้รวมอยู่ใน Federation มี๕รัฐ คือ ยะโฮร์ ไทรบุรี ปลิส กะลันตัน และตรังกานู

สุลต่านแห่งยะโฮร์ได้ตกลงกับรัฐบาลอังกฤษ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๐ ว่าจะปฏิบัติการตามความแนะนำของที่ปรึกษาอังกฤษ ซึ่งเรียกว่า General Advisor สุลต่านยังมีสภาธุระการและรัฐสภาช่วยเหลือการปกครองของประเทศ

รัฐบาลสยามได้มอบสิทธิและการปกครองของรัฐไทรบุรี ปลิส กะลันตัน และ ตรังกานู ให้แก่รัฐบาล

อังกฤษ โดยทำสัญญากันเมื่อวัน ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๑ ทั้ง ๔ รัฐ ผู้ปกครองประเทศมีที่ประชุมสำหรับรัฐนั้น ๆ และที่ปรึกษาอังกฤษ ซึ่งรัฐบาลอังกฤษเป็นผู้เลือกช่วยจัดการปกครอง

อินโดจีนของฝรั่งเศส

ทางทิศตะวันออกของ คาบสมุทรอินโดจีน มี ประเทศ ตังเกี๋ย ญวน ลาว เขมร และโคโลนีของฝรั่งเศส คือ ญวนใต้

ภูมิประเทศ ทางเหนือของอินโดจีนของฝรั่งเศส ตั้งอยู่ในลุ่ม แม่น้ำสองกา หรือแม่น้ำแดง ทางใต้ตั้งอยู่ในลุ่มแม่น้ำโขง

อากาศ ประเทศเหล่านี้อยู่ในแถบมรสุม ฉะนั้น อากาศจึงร้อน ชุ่มชื้น และมีไข้เจ็บชุกชุม

ผล คล้าย ๆ กันกับผลที่มีอยู่ในประเทศสยาม มี เข้า น้ำตาล เครื่องเทศ พริกไทย ฝ้าย ยางรับเบอร์ และปลาเค็ม

โลหธาตุ มีถ่านศิลาและสังกะสี

พลเมือง ในอินโดจีนของฝรั่งเศสทั้งหมดประมาณ ๑๗,๐๐๐,๐๐๐ คน

ศาสนา ที่สำคัญคือ พุทธศาสนา

เมืองสำคัญ

ไซ่ง่อน เป็นเมืองหลวงของญวนใต้ ตั้งอยู่ใกล้ๆ กันกับแม่น้ำเล็กๆ มีท่าเรือ ส่งสินค้าเข้าออกไปต่างประเทศเป็นจำนวนมาก

เว้ เป็นเมืองหลวงของ ญวนกลาง

ฮานอย เป็นเมืองหลวงของ แคว้นตังเกี๋ย (ญวนเหนือ) และในปรัตยุตบันนี้เป็นเมืองหลวงของอินโดจีนของฝรั่งเศส เป็นศูนย์กลางของสินค้าที่มาจากลุ่มแม่น้ำแดง สินค้ามี เข้า และไหมดิบ

พนมเพ็ญ เป็นเมืองหลวงของประเทศเขมร

เวียงจันทน์ เป็นเมืองหลวงของแคว้นลาว

หมู่เกาะอินเดียตะวันออก

หมู่เกาะซึ่งตั้งอยู่ระหว่าง คาบสมุทรมะลายู และเกาะนิวกินี เรียกว่า หมู่เกาะอินเดียตะวันออก หรือ

บางที่เรียกว่าหมู่เกาะมะลายู เกาะที่สำคัญ คือเกาะ บอร์นีโอ สุมาตรา ชะวา เซเลเบส พีลิปปีน และเกาะ มอลัคคาส ในแผนที่จะเห็นเส้นจุด ๆ ไว้ เรียกว่า เส้นวอลเลซ ให้ชื่อตามนักสภาพวิทยา นาย เอ. อาร์. วอลเลซ หมู่เกาะซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเส้นนี้ มีพืชและสัตว์คล้ายกันกับพืชสัตว์ในทวีปอาเซีย เช่น เสือ ช้าง แรด ลิง แสดงให้ทราบว่า ครั้งหนึ่งเคยเป็นแผ่นดินติดต่อกับทวีปอาเซีย เกาะที่อยู่ทางใต้ของเส้นนี้ เรียกว่า เมลานีเซีย และ ออสตราเลเซีย มีพืชสัตว์คล้าย ๆ กันกับพืชสัตว์ใน ออสเตรเลีย แสดงว่าเคยเป็นส่วนหนึ่งของทวีปนั้น

ภูมิประเทศ เกาะเหล่านี้โดยมากมีภูเขาไฟซึ่งยังพ่นควันและไฟอยู่

อากาศ หมู่เกาะอินเดียตะวันออก ตั้งอยู่ในเขตร์ร้อน เส้นศูนย์สูตรผ่านเกาะเหล่านี้ เพราะฉะนั้นมีฝนตกชุก ในปีหนึ่ง ๆ ฝนตกมากกว่า ๒,๕๐๐ มิลลิเมตร อากาศร้อนและชุ่มชื้น

การปกครอง หมู่เกาะทั้งหมดเป็นของฮอลแลนด์ เว้นแต่ เกาะพีลิปปีน ซึ่งเป็นของสหปาลีรัฐอเมริกา

บอร์นีโอภาคเหนือ เป็นของอังกฤษ และเกาะติโมร์ ภาคตะวันออกเป็นของโปรตุเกส

พืชผล ของเกาะเหล่านี้คล้ายคลึงกัน ตามที่ชัน เขาปลูกกาแฟ ต้นชา ซินโคนา เครื่องเทศ ยางรับเบอร์ และยางกัตตาเปอร์ชา ในที่ราบเขาปลูกอ้อยและยาสูบ

เกาะชวา

เป็นเมืองขึ้นของฮอลแลนด์ที่สำคัญที่สุด เป็นที่สมบูรณ์และได้ทำการเพาะปลูกเป็นอย่างดีที่สุด มีพลเมืองมากกว่าเกาะต่าง ๆ ในหมู่เกาะอินเดียตะวันออก ส่วนยาววัดจากตะวันตกไปตะวันออกประมาณ ๙๖๐ กิโลเมตร

ภูมิประเทศ มีภูเขาไฟมากที่สุดในจำนวนที่มีเหมือนที่เท่ากัน ยอดที่สูง ๆ สูงตั้งแต่ ๒,๗๐๐ เมตรถึง ๓,๖๐๐ เมตร

พลเมือง มีประมาณ ๓๖,๐๐๐,๐๐๐ คน มีจีนประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน

ศาสนา พลเมืองนับถือศาสนามะหะหมัด

สินค้าขาออก มีน้ำตาลทราย กาแฟ ใบชา เข้าคราม ซินโคนา ยาสูบ มะพร้าวแห้ง และดีบุก

เมืองสำคัญ

บะเตเวีย เป็นเมืองหลวงและท่าเรือ เป็นศูนย์กลาง

ของการค้าขาย มีท่าจอดเรือดี

สุระบายยา (Suerabaya) เป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดใน ประเทศชะวา

สุระการ์ตา เป็นเมืองสำคัญในการค้าขาย

เกาะสุมาตรา

เป็นเกาะยาวประมาณ ๑,๖๐๐ กิโลเมตร กว้างประมาณ ๔๘๐ กิโลเมตร แยกออกจากคาบสมุทรมะลายูโดยช่องแคบมะละกา

ภูมิประเทศ มีภูเขาสูงอยู่ตอนกลางและตามริมฝั่งทะเลเป็นที่ราบ

พืชผล ที่สำคัญๆ คือ กาแฟ ยาสูบ พริกไทย และยางกัตตาเปอร์ชา และยังมีการบูรและขี้ผึ้ง

โลหธาตุ มีถ่านศิลา กำมะถัน เหล็ก และทองคำ

ศาสนา นับถือศาสนามะหะหมัด

พลเมือง มีประมาณ ๕,๐๐๐,๐๐๐ คน

เมืองสำคัญ ปาดัง

เกาะบอร์นีโอ

เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในหมู่เกาะอินเดียตะวันออก และนับเป็นเกาะใหญ่ที่สามในโลก ในภาคตะวันตกเฉียง

เหนือ อยู่ในความดูแลของอังกฤษ บริษัทอังกฤษเป็นผู้จัดการดูแล บรูไน อยู่ในความดูแลของอังกฤษ

รัฐสาราวาก ใน เกาะบอรนิโอ ตั้งอยู่ริมชายทะเลยาวประมาณ ๖๔๐ กิโลเมตร มีพลเมืองประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ คน เป็นเอกราช อยู่ใต้ราชา บรูก

พืชผล ในเกาะบอรนิโอ มียางกัตตาเปอรชา ยางรับเบอร กาแฟ พริกไทย และยาสูบ มีสาคูมากกว่าประเทศอื่น ๆ ในโลก

เกาะเซเลเบส

เป็นเกาะใหญ่ซึ่งเป็นของฮอลแลนด มีพลเมืองประมาณ๒,๕๐๐,๐๐๐ คน มาคาสสาร ตั้งอยู่ทางคาบสมุทรทางใต้ เป็นตลาดที่ทำการค้าขายมากที่สุด สินค้าต่าง ๆ ของเกาะทางทิศตะวันออก รวมทั้งเกาะนิวกินีด้วยผ่านเมืองนี้

หมู่เกาะมอลัคคาส

หรือหมู่เกาะสไปซ ที่มีนามเช่นนี้ เพราะเคยมีชื่อเสียงในการที่มีกานพลู ลูกจันทน์ และกระวานมาก เกาะเหล่านี้เป็นของประเทศฮอลแลนด ลูกจันทน์ที่ใช้กันทั่วโลกมาจากหมู่เกาะมอลัคคาส

แอมบอยนา เป็นชื่อเกาะสำคัญและเมืองหลวงและเป็นสถานีทหารที่ใหญ่แห่งหนึ่ง

หมู่เกาะฟิลิปปินส์

ที่ตั้ง อยู่ทางทิศอาคเนย์ของทวีปอาเซีย ฟิลิปปินส์เป็นหมู่เกาะใหญ่ ระหว่างเส้นศูนย์เที่ยง ๑๑๖ องศา ๔๐ ลิบดาและ ๑๒๖ องศา ๓๔ ลิบดาตะวันออก และระหว่างเส้นขนานตัดระยะรุ้ง ๔ องศา ๔๐ ลิบดาและ ๒๑ องศา ๑๐ ลิบดาเหนือ ทางเหนือและทางตะวันตกจดทะเลจีน ทางตะวันออกจดมหาสมุทรแปซิฟิก ทางใต้จดทะเลเซเลเบส อยู่ห่างจากฝั่งของประเทศจีนประมาณ ๙๖๐ กิโลเมตร หมู่ทางเหนืออยู่ใต้เกาะไต้หวัน ส่วนทางใต้อยู่ใกล้กับเกาะบอร์นีโอและเกาะเซเลเบส

เนื้อที่และพลเมือง ฟิลิปปินส์มีเนื้อที่ทั้งหมด ๒๙๒,๘๖๔ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณครึ่งหนึ่งของประเทศสยาม

หมู่เกาะฟิลิปปินส์ ๗,๐๙๓ เกาะ ที่มีชื่อ ๒,๔๙๑ เกาะ และอีก ๔,๖๔๒ เกาะไม่มีชื่อ มีเกาะใหญ่ ๆ อยู่ ๑๑ เกาะ และเกาะหนึ่ง ๆ มีเนื้อที่มากกว่า ๒,๕๖๐ ตารางกิโลเมตร เกาะเหล่านี้คือ ลูซอน มินดะเนา สามาร์

นิโกรสฺ ปาละวัล ปะนาย มินโดโร เลยฺเต ซิบู โบฮล และ มาสบาเต

ตามสำมะโนครัวของฟิลิปปินสในพุทธศักราช ๒๔๖๑ ๑๐,๓๑๔,๓๑๐ คน โดยมากเป็นชาติมะลายู พวกที่นับถือคริสตศาสนาร้อยละ ๙๑๒ พลเมืองได้รับความเจริญจากเสฺปญและอเมริกา ชาติต่าง ๆ มีจำนวนดังนี้ ฟิลิปปีโน ๙,๔๒๘,๒๙๑ คน จีน ๔๓,๘๐๒ คน อเมริกัน ๕,๗๗๔ คน ญี่ปุ่น ๗,๘๐๖ คน เสฺปญ ๓,๙๔๕ คน อังกฤษ ๑,๑๔๐ คน เยอรมัน ๒๘๖ คน ฝรั่งเศส ๑๘๒ คน สวิส ๑๒๕ คน และชาติอื่นอีก ๙๗๗ คน พวกที่ไม่ใช่คริสตศาสนิกชนมีเพียง ๙๓๒,๙๕๓ คน หรือร้อยละ ๙.๔ เท่านั้น แต่พวกนี้ได้รับการศึกษาบ้างแล้ว

พื้นที่ ฟิลิปปินสฺเป็นหมู่เกาะมีขนาดต่าง ๆ กัน นับตั้งแต่เกาะลูซอน ซึ่งมีขนาดเท่ากับประเทศเบลเยียม ฮอลลันดาและเด็นมารกรวมกัน จนถึงเกาะเล็กเกาะน้อยที่โผล่ขึ้นมาพ้นน้ำเพียงเล็กน้อย ผิวทะเลเป็นที่ราบ นอกจากนมที่ราบอยู่ตอนกลางและตามลุ่มแม่น้ำของเกาะลูซอนและเกาะมินดะเนา เกาะใหญ่ ๆ มีเทือกเขาผ่านเป็นทิวไปทางเหนือและใต้ เขาอาโปอยู่ทางทิศอาคเนย์ของเกาะมินดะเนา เป็นเขาที่สูงที่สุด สูงประมาณ ๒,๙๙๓ เมตร

หมู่เกาะเป็นศูนย์กลางของภูเขาไฟ เสอร์ จอหน เบาริง ได้กล่าวว่าแผ่นดินไหวในปีพุทธศักราช ๒๔๐๒ ไม่มีที่ใดร้ายแรงเหมือน ภูเขาถูกทำลาย หินเท่าท่วมหุบเขา และที่ราบปราศจากผู้คนอยู่ ในปีพุทธศักราช ๒๓๖๗ โบสถ์ในเมืองมะนิลา สะพานใหญ่ โรงทหาร บ้านเรือน ของราษฎรถูกทำลาย ราษฎรต้องหนีไปอยู่ตามทุ่ง เรือ ๖ ลำที่จอดอยู่ที่ท่าเรือแตกทำลาย ในปีพุทธศักราช ๒๓๗๑ มีแผ่นไหวอีก หินประตูเมืองเคลื่อนจากที่ ระฆังตีดังลั่น แผ่นดินไหวอย่ประมาณสองสามนาที ฝาผนังโบสถ์และสถานที่ต่าง ๆ กะเทือน และในปีพุทธศักราช ๒๔๓๕ แผ่นดินไหวที่จังหวัดบังกะสินัน ไหวอยู่เรื่อย ๆ เป็นเวลาถึงเดือนหนึ่ง ทำให้ตึกรามพังลง และทำให้ราษฎรระส่ำระสาย ภูเขาไฟที่มีชื่อเสียงคือ ภูเขาไฟบุเหยันอยู่ในเกาะมินดะเนา ภูเขาไฟตาลอยู่ในเกาะปะตังกัส ภูเขาไฟบุรุสันและภูเขาไฟไมยอนอยู่ในเกาะอัลบาย ภูเขาไฟไมยอนเวลานี้ยังคงพ่นควันอยู่ บางคราวทำให้ผู้ที่อาศัยอยู่ในแถบนี้หวาดหวั่น โดยเหตุที่มันพ่นน้ำเดือด เท่าและหินละลายออกมา

แม่น้ำโดยมากแคบและสั้น แต่แม่น้ำกากะยันเป็นแม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดในเกาะลูซอน แม่น้ำอักโนและบัมบังกา

ในเกาะลูซอน และแม่น้ำอากูสันและโคตะบาโต ในเกาะมินดะเนา มีขนาดใหญ่ มีทะเลสาบบ้างในหมู่เกาะพีลิปปีนส์ แต่โดยมากเป็นทะเลสาบเล็ก ๆ ทะเลสาบลากุนา เด เบร์ และทะเลสาบตาลอยู่ในเกาะลูซอน และทะเลสาบงามชื่อลาเนาอยู่ในเกาะมินดะเนา เป็นทะเลสาบที่สำคัญ

อากาศและอนามัย อากาศของพีลิปปีนส์นับว่าดีที่สุดในภาคร้อนจัด ถ้าจะว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้วอากาศอบอุ่น อากาศเย็นในเวลากลางคืน และสบายในตอนเช้าและเย็น แต่เกาะบางแห่งไม่เป็นไปดังกล่าวนี้ เดือนที่สบายที่สุดคือเดือนธันวาคม มกราคม กุมภาพันธ์ และมีนาคม มีหลายแห่ง เช่น มนิลา แม้แต่ในระหว่างเดือนเมษายน พฤษภาคม ก็ได้รับลมเย็น ในตอนกลางและตอนตะวันตกของหมู่เกาะ ฤดูฝนตั้งแต่เดือนมิถุนายนถึงเดือนพฤศจิกายน แถบฝั่งตะวันออก ฤดูฝนเริ่มแต่เดือนพฤศจิกายนไปหมดเดือนมีนาคม ในระหว่างฤดูฝนน้ำท่วมตามลำแม่น้ำ เป็นการลำบากในการเดินทาง บางคราวฝนแล้งเป็นอุปสรรคต่อพืชพันธุ์ บีหนึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ฤดู ฤดูฝน ฤดูหนาว และฤดูร้อน ฤดูฝนทางตะวัน

ตกของหมู่เกาะเริ่มแต่กลางเดือนมิถุนายนจนถึงกลางเดือน
พฤศจิกายน ฤดูหนาวตั้งต้นแต่กลางเดือนพฤศจิกายนถึง
กลางเดือนกุมภาพันธ์ และฤดูร้อนตั้งต้นแต่กลางเดือน
กุมภาพันธ์ถึงกลางเดือนมิถุนายน ระยะของฤดูเหล่านี้
ไม่เหมือนกันทั่วไป เพราะบางส่วนมีกระแสน้ำไหลผ่าน
ทำให้อากาศเปลี่ยนไป

จำนวนคนตายในระหว่างพวกฝรั่งที่อยู่ในมนิลา ต่ำ
กว่าจำนวนคนตายในเมือง นิวยอร์ก สาน ฟรานซิสโก
หรือชิคาโก ที่พักผ่อนมีอยู่ตามที่สูงในฟิลิปปินส์ เช่น
แอนติโปโลในเกาะรีซาล ลัคบันและสาริอะยาในเกาะ
ตะยาบัส ตาลในเกาะบะตังกัส สิลังและอินดังในเกาะ
คาวิตี บูกิดนอนและแดนใกล้ ๆ ทะเลสาบลาเนาในเกาะ
มินดะเนา และแถบแผ่นดินสูงบาเกียว ซึ่งสูงประมาณ
๑,๕๐๐ เมตร เหนือระดับน้ำทะเล และห่างจากมนิลา
๒๕๐ กิโลเมตร ตามรายงานของแพทย์ชมเชย บาเกียว
ว่าเป็นที่พักผ่อนร่างกายดี และมีน้ำแร่ซึ่งเกิดจากน้ำพุ
ซึบุล และโลส บาโญส

กรมสาธารณสุขได้จัดการที่เกี่ยวกับสาธารณสุขและ
สุขาภิบาล ทั้งได้ขยายงานไปถึงหัวเมืองและเกาะต่าง ๆ
เนื่องจากนี้อนามัยดีขึ้นทั่ว ๆ ไป การสุขาภิบาลที่ได้จัดใน

พิลิปปินสดีเท่ากับประเทศที่รุ่งเรืองแล้ว พลเมืองของพิลิปปินสเริ่มเห็นประโยชน์ของการสุขาภิบาล การที่ไม่เชื่อถือต่อข้อบังคับของอนามัย ซึ่งเป็นอยู่แต่ก่อน ๆ นั้นได้หายไป พลเมืองในเวลานี้ได้ช่วยกันรักษาความสะอาดและอยู่เป็นสุขปราศจากโรค มีโรงพยาบาลเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในมนิลามีโรงพยาบาลใหญ่อย่างแผนใหม่ และมีโรงพยาบาลที่อื่นอีก ๑๐ แห่งในเมืองนี้ และอีก๒๑ แห่งในจังหวัดต่าง ๆ มีข้าหลวงสาธารณสุขทำการเกี่ยวกับความสุขของเด็ก และมีกองตรวจการประสมโอสถ สำหรับดูแลร้านจำหน่ายโอสถของบุคคลและสาธารณะในพิลิปปินส

ประวัติการ เฟอรดินานด มาเจลลัน ชาวโปรตุเกสในราชการแห่งเสปญ ได้เดิรทางรอบโลกและพบเกาะพิลิปปินส เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๐๖๔ เสปญถือเอาประเทศนี้เป็นเมืองขึ้นในปีพุทธศักราช ๒๑๐๙ เรกัสปี ผู้สำเร็จราชการคนแรกแห่งพิลิปปินส ได้ตั้งเมืองขึ้นในเกาะซีบู ส่วนเมืองมนิลาได้สร้างขึ้น เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๑๑๔

ประวัติการเดิมของพิลิปปินสเป็นตำนานที่ต้องขับเขียวกัน การต่อสู้ระหว่างเจ้าหน้าที่ทางพลเรือนและทางศาสนาทำให้เกิดศึกกลางเมืองขึ้น ส่วนโปรตุเกสและฮอลลันดา

ต้องการประเทศนี้ และทำความรำคาญให้แก่พวกเสปญ
ในปีพุทธศักราช ๒๑๔๕ ฮอลลันดาพร้อมด้วยเรือกำปั่น
๕ ลำล้อมเมืองท่าไว้ แต่ถูกกองทัพเรือเสปญทำลาย ทั้งยัง
มีเรือจีนสลัดเข้ามารบในที่ต่าง ๆ อีก การรบของจีนสลัด
ที่สำคัญคือการรบของ หลี มา ฮน มีกำลังพล ๒,๐๐๐ คน
ได้ขึ้นฝั่งที่มนิลาในปีพุทธศักราช ๒๑๑๗ แต่ถูกพวกเสปญ
และพวกพื้นเมืองในบังคับบัญชาของ ฮวน เด สาลเซโด
ตีและขับไล่ไป ในปีพุทธศักราช ๒๓๐๕ อังกฤษตีได้
เมืองหลวง แต่ทรัพย์สมบัติของพลเมืองไม่ถูกแย่งชิง
เพราะเสปญยอมเสียค่าปรับ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาได้
มีสัญญาสันติภาพ อังกฤษได้คืนเกาะต่าง ๆ ให้แก่เสปญ
และการที่จะต้องเสียค่าปรับไหมที่ยังค้างอยู่ก็ไม่ได้บังคับเอา

พวกฟิลิปปีโน ได้เป็นผู้แทนในรัฐสภาของเสปญใน
ปีพุทธศักราช ๒๓๕๓ เรือของเสปญได้จัดขึ้นแล้วเลิกล้ม
ในปีพุทธศักราช ๒๓๕๙ ท่าเรือเมืองมนิลาได้เปิดสำหรับ
การพาณิชย์ในปีพุทธศักราช ๒๓๗๓ เมื่อเปิดคลองสุเอซ
ในปีพุทธศักราช ๒๔๑๒ มีการไปรษณีย์ติดต่อกับเสปญ
ทางรถไฟและโทรเลขก็ได้เปิดขึ้น พวกพื้นเมืองพยายาม
ที่จะออกจากอำนาจของเสปญหลายคราว และในวันที่ ๑๒
มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๔๐ ฟิลิปปีนส์ประกาศเป็น

เอกราชในเกาะคาวิตี เมื่อเกิดมีการรบกันขึ้นระหว่าง
สหปาลีรัฐอเมริกาและเสปญในปีพุทธศักราช ๒๔๔๑ พวก
กบฏได้ร่วมกับอเมริกา และได้ผลคือขณะที่อเมริกายึด
เมืองมนิลา พวกกบฏได้กำจัดเจ้าหน้าที่เสปญทั่วไปใน
เกาะลูซอน และได้ตั้งรัฐบาลขึ้นเอง มีนายพลเอก
อากินาลโดเป็นผู้บัญชาการสิทธิ์ขาด นายพลโทเดวีได้จม
เรือรบของเสปญในวันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๔๑
ได้ตั้งประชาธิปไตยแห่งฟิลิปปินส์ขึ้นในวันที่ ๒๑ มกราคม
พุทธศักราช ๒๔๔๒ ตามสัญญาแห่งปารีสได้ยกหมู่เกาะ
ฟิลิปปินส์ให้แก่สหปาลีรัฐอเมริกา ได้กระทำสัตยาบัน
ในสภาเสเนตแห่งสหปาลีรัฐอเมริกาในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์
พุทธศักราช ๒๔๔๒ การปกครองทางพลเรือน ได้ตั้งขึ้น
เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๔๔ ที่ประชุมของ
ฟิลิปปินส์ได้ตั้งเป็นครั้งแรกในวันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช
๒๔๕๐ ในปรัตยุตบันนี้นอกจากผู้สำเร็จราชการและผู้ช่วย
แล้ว กิจการได้อยู่ในเงื้อมมือของพวกฟิลิปิโน

การปกครอง ของฟิลิปปินส์แยกออกเป็น ๓ แผนก
คือแผนกธุรการ แผนกตั้งกฎหมาย และแผนกตุลาการ
ผู้สำเร็จราชการเป็นหัวหน้าในแผนกธุรการ และ
เป็นผู้แทนรัฐบาลแห่งสหปาลีรัฐอเมริกา ประธานาธิบดี

เป็นผู้แต่งตั้งด้วยความแนะนำและอนุมัติของสภาเสเนต แห่งประเทศสหปาลีรัฐอเมริกา แผนกธุรการซึ่งอยู่ใต้ผู้สำเร็จราชการมี ๖ กระทรวง คือ มหาดไทย, ธรรมการ, คลัง, ยุตติธรรม, เกษตร, และกระทรวงพาณิชย์ และคมนาคม ผู้ช่วยผู้สำเร็จราชการถูกเลือกโดยทำนองเดียวกันกับผู้สำเร็จราชการ และเป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการ เสนาบดีอื่น ๆ เป็นชาวพิลิปิโน ทุก ๆ กระทรวงยังมีกรมขึ้นอีก

แผนกตั้งกฎหมายจัดเป็นสองสภา คือสภาเสเนต และสภาผู้แทน มีสมาชิกในสภาผู้แทน ๙๓ คน และมีสมาชิกในสภาเสเนต ๒๔ คน เป็นผู้แทนแห่งกรุงมนิลา และผู้แทนใน ๔๘ จังหวัด สมาชิกทุก ๆ คนถูกเลือกขึ้นโดยโวต เว้นแต่สมาชิกในสภาผู้แทน ๙ คนและสมาชิกแห่งสภาเสเนต ๒ คน ผู้สำเร็จราชการตั้งให้เป็นผู้แทนของจังหวัดนูอีวา วิซคายา, เมานเตน, อากูสาน, บูกิดนอน, โคตะบาโต, ดาเวา, ลาเนา, สล และซัมบวงกา ผู้โวตที่ได้จดทะเบียนแล้วมีประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน

ที่ประชุมตั้งกฎหมายอีกแห่งหนึ่งของประเทศ ตั้งขึ้นโดยคำสั่งของผู้สำเร็จราชการ เพื่อเชื่อมงานในแผนกธุรการและแผนกตั้งกฎหมาย ทั้งเป็นปากเสียงของราษฎร

ด้วย ที่ประชุมนี้มีผู้สำเร็จราชการเป็นสภานายก และนายกของสภาทั้งสอง และเสนาบดีของกระทรวงต่าง ๆ

การปกครองของจังหวัดและเทศบาลหรือชมนมชน อยู่ใต้บังคับบัญชาของกระทรวงมหาดไทย แผนกธุรการมีหน้าที่จัดการใน ๓๗ จังหวัด และในจังหวัดซึ่งจัดเป็นพิเศษ เช่นจังหวัดบะตาเนสและปะละวัน พวกที่ไม่ใช่คริสตศาสนิกชน จัดการปกครองใน ๙ จังหวัดซึ่งจัดเป็นพิเศษ หัวหน้าแผนกธุรการทุก ๆ จังหวัด เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งถูกเลือกโดยโวต เว้นแต่ผู้ว่าราชการใน ๕ จังหวัด ซึ่งจัดเป็นพิเศษและอยู่ในความปกครองของพวกที่ไม่ใช่คริสตศาสนิกชน คือ จังหวัดบูกิดนอน, โคตะบาโต, ลาเนา, เมานเตน และสูลู ผู้สำเร็จราชการเป็นผู้ตั้งผู้ว่าราชการเหล่านั้น และสภาเสเนตได้อนุมัติแล้ว นอกจากผู้ว่าราชการจังหวัด ยังมีข้าราชการอีก ๒ นาย ซึ่งรวมกันเป็นที่ประชุมสำหรับตั้งกฎหมายฉะเพาะจังหวัด ทุก ๆ จังหวัดข้าราชการทั้ง ๒ นถูกเลือกโดยโวต ส่วนจังหวัดที่จัดเป็นพิเศษ มีผู้ว่าราชการจังหวัด, คลังจังหวัด และข้าราชการอีก ๑ นาย ซึ่งถูกเลือกโดยโวตที่เป็นดังนี้ ฉะเพาะในจังหวัดบะตาเนสและปะละวัน ส่วนในจังหวัดที่ได้จัดเป็นพิเศษและอยู่ในความปกครอง

ของพวกที่ไม่ใช่คริสตศาสนิกชน ถูกเลือกโดยพวก
สมาชิกโวต นายกของเทศบาลจังหวัดเป็นหัวหน้าแผนก
ธุรการ ที่ประชุมสำหรับตั้งกฎหมายแห่งเทศบาล มี
สมาชิกตั้งแต่ ๘ ถึง ๑๘ คน สุดแต่จำนวนพลเมืองในจังหวัด
นั้น นายก อุปนายก และสมาชิก ถูกเลือกโดยโวต ใน
จังหวัดที่จัดเป็นพิเศษและอยู่ใต้พวกที่ไม่ใช่คริสตศาสนิกชน
นายกแห่งเทศบาล ผู้สำเร็จราชการได้ตั้งขึ้น ส่วนอุปนายก
และสมาชิกตั้งขึ้นโดยโวต

แผนกตุลาการของฟิลิปปินส์ มีศาลฎีกา ซึ่งเป็นศาล
สูงสุด ศาลโปรีสภามีทุก ๆ อำเภอ ๆ ละคน เว้นแต่
อำเภอที่ ๙ มีผู้พิพากษา ๖ คน ผู้พิพากษาของกรุงมนิลา
และศาลเทศบาลแห่งมนิลาและบาเกียว ก็มีผู้พิพากษาเป็น
จำนวนเท่า ๆ กัน ทั้งยังมีผู้พิพากษาประจำคนหนึ่ง ๆ ทุก
เทศบาล ศาลฎีกามีอธิบดีผู้พิพากษาและผู้พิพากษาอีก
๙ นาย ผู้พิพากษาทุก ๆ คน ประธานาธิบดีเป็นผู้ตั้ง
และได้รับอนุมัติจากสภาเสเนตแห่งประเทศสหปาลีรัฐ-
อเมริกา ศาลฎีกามีอำนาจเหนือศาลโปรีสภา การอุทธรณ์
ในคดีบางเรื่องอยู่ในความวินิจฉัยของศาลฎีกาฟิลิปปินส์
และศาลฎีกาแห่งสหปาลีรัฐอเมริกา

<u>การศึกษาและวรรณคดี</u> การศึกษาประชาบาลใน

พีลิปปีนสฺไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน นักเรียนหญิงชายเรียนรวมกัน ความมุ่งหมายสำคัญให้รู้จักการสมาคม เพื่อจะให้ได้สมประสงค์ดังนี้ มีการเอาใจใส่ในวรรณคดีและใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง กรมศึกษาธิการจัดการศึกษาประชาบาล มีโรงเรียนประถมศึกษาและชั้นสูงทั่วไป จำนวนนักเรียนในโรงเรียนประชาบาลเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี เวลานี้มีมากกว่าล้านคน โรงเรียนราษฎร์จัดแบบเดียวกับโรงเรียนประชาบาล นอกจากวิทยาลัยเก่าของเสฺปญซึ่งยังคงดำรงอยู่ เวลานี้มีโรงเรียนราษฎร์เกิดขึ้นในพีลิปปีนสฺ โรงเรียนเหล่านี้สอนเป็นภาษาอังกฤษ แม้แต่โรงเรียนเสฺปญเก่า ๆ มีการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตร เมื่อสอบไล่ได้จากโรงเรียนชั้นสูงแล้ว อนุญาตให้เข้าเรียนชั้นสูงที่สำคัญที่สุด คือมหาวิทยาลัยพีลิปปีนสฺ ซึ่งรัฐบาลพีลิปปีนสฺเป็นผู้ดูแล

ทั้งภาษาอังกฤษและเสฺปญเป็นภาษาที่ใช้ในราชการและพูดกันทั่วไป แต่ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาอื่น ภาษาพื้นเมืองและวรรณคดีมีอยู่ ๖ ภาษา คือ ภาษาตะกาล็อก, วิสายัน, อิโลคาโน, ไบคอล, ปังกะสินัน และปัมปังกา

การกสิกรรม พีลิปปีนสฺเป็นประเทศที่ประกอบการ

กสิกรรม ราษฎรอาศัยการกสิกรรมเป็นเครื่องเลี้ยงชีพ และประมาณ ๘๘ % ของจำนวนสินค้าขาออกทั้งหมด เป็นผลที่ได้จากไร่นา ดินดีโดยมากเป็นดินภูเขาไฟมาแต่เดิม เนื้อที่ที่ทำการเพาะปลูกในปรัตยุตบันนี้ประมาณ ๓,๖๔๓,๐๐๐ เฮ็กตาร์ (๒๒,๗๖๘,๗๕๐ ไร่) หรือประมาณ ๑๒ % ของเนื้อที่ทั้งหมด

เข้า เป็นอาหารสำคัญของพลเมือง เป็นพืชที่ปลูกทั่วไป เนื้อที่ที่ปลูกเข้าประมาณ ๑๕/๘ ล้านเฮ็กตาร์ (๑๐,๙๓๗,๕๐๐ ไร่) ประเทศยังต้องซื้อเข้าต่างๆ อีกเป็นจำนวนมากจากต่างประเทศ เช่นอินโดจีนของฝรั่งเศส ชาวนาเห็นประโยชน์ของวิธีวิทยาศาสตร์ในการทำนา เนื่องจากกรมเพาะปลูกเป็นผู้แนะนำ การเลือกพันธุ์เป็นสิ่งที่เอาใจใส่ การชลประทานได้ทำสำเร็จแล้วหลายแห่ง และกำลังสร้างขึ้นอีกก็มาก ทั้งที่ยังจะสร้างต่อไปก็มี เดิมเคยมีน้ำแห้งบ่อยๆ แต่ต่อไปจะไม่ประสพเช่นนั้นอีก และสามารถจะปลูกเข้าได้ปีละ ๒ ครั้งหรือ ๓ ครั้ง โดยที่รัฐบาลและชาวนาได้เอาใจใส่ เนื้อที่สำหรับเพาะปลูกกำลังจะทวีขึ้น

ป่านมนิลา ได้ส่งไปจำหน่ายในตลาดโลก ชะนิดที่หนึ่งได้จากลำต้นอะบาคา (ต้นคล้ายกล้วย) ใยมันใช้

สำหรับทำเชือก เชือกมนิลาเก่า ๆ ได้ทำเป็นกระดาษ มนิลาขึ้นใช้กันมาก ในฟิลิปปินส์ได้ใช้ใยอะบาคาสำหรับทำเครื่องนุ่งห่ม ทำกะจาด, รองเท้าแตะ, เสื่อ และสิ่งอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้ใช้ใยมันทำหมวก มะพร้าวปลูกกันมาก ยาสูบปลูกทั่ว ๆ ไป ยาสูบอย่างดีที่สุดและนิยมที่สุด ปลูกในจังหวัดคากะยันและจังหวัดอิสะเบลาในภาคเหนือของลูซอน และในจังหวัดโคตะบูโตในเกาะมินดะเนา อ้อยขึ้นงามในเกาะนี้โกรส ข้อที่ควรสังเกตในเรื่องปลูกอ้อยและการทำน้ำตาล คือมีตำบลที่ปลูกเพิ่มขึ้นหลายแห่ง ในเร็ว ๆ นี้ การทวีจำนวนเนื้อที่ในการเพาะปลูกและการทำเครื่องจักรมาใช้ การใช้ปุ๋ย การปลูกให้ถูกวิธี ช่วยให้ได้รับผลมากขึ้น

พืชพันธุ์อย่างอื่น ๆ มี ป่าน, สิสาล, เข้าโภชน์, กาแฟ, ยางรับเบอร์, นุ่น, โคโค่, มันสัมปะหลัง, ถั่ว, ผักต่าง ๆ และไม้ผล การเลี้ยงวัวซึ่งนับเข้าในการกสิกรรมก็เห็นผล

โลหธาตุ ทองคำและถ่านศิลาเป็นโลหธาตุที่สำคัญ ได้มีการหาทองคำมาเป็นเวลานาน ที่ตำบลเบ็งเก็ตและมาสบาเต เหมืองร่อนได้เริ่มทำที่ตำบลเลียงกา ในเกาะมินดะเนาภาคตะวันออก และที่ตำบลปาราเกล โลหธาตุ

อื่น ๆ ที่ควรออกชื่อ คือทองแดงมีที่มานกะยันและสุโย เหล็กมีที่สุริเกาและเกาะคะลัมบายังกา แร่แมงกานีสมีที่ อิโลโคสภาคเหนือและมาสบาเต ตะกั่วและสังกะสีมีที่ มาสบาเต, มารินดูเก และแร่ทองคำขาวมีในเกาะมินดะเนา

ถ่านศิลาขุดได้จากเกาะซีบู มินดะเนา และบะตาน บริษัททำซีเมนต์ได้ตั้งโรงงานขึ้นในปีพุทธศักราช ๒๔๖๖ โดยรัฐบาลฟิลิปปินส์อุดหนุน น้ำมันก๊าสปรากฏว่ามีที่คาบสมุทรบนดคบ้าง แต่จำนวนที่ได้ยังไม่พอที่จะซื้อขายกัน ได้มีผู้ขออนุญาตหาน้ำมันก๊าสในเกาะเลยเต แร่อื่น ๆ ที่หากัน คือ หินบิตมินัส มีในเกาะเลยเต แร่อัสเบสตอส มีในเกาะอิโลโคสภาคเหนือ มูลนก และฟอสเฟตมีในคะบีล บังกะสินัน มินโดร ตะยาบาส และจังหวัดอื่น ๆ

การป่าไม้ ป่าไม้มีตามเกาะใหญ่ ๆ กินเนื้อที่ราว ๑๔๔,๕๖๐ ตารางกิโลเมตร หรือ ๖๗% ของเนื้อที่ทั้งหมด ป่าที่ใช้ประโยชน์ในการซื้อขายไม้ไม่น้อยกว่า ๑๖๖,๔๐๐ ตารางกิโลเมตร ป่าเหล่านี้มีไม้อันมีค่า โดยมากเป็นไม้ใช้ทำเครื่องเรือน ไม้จำพวกไม้ยาง (Difterocarf) หลายชะนิดใช้แทนไม้มะหอกานี และส่งไปขายในตลาดต่างประเทศ ของป่าที่ไม่สู้สำคัญ คือ หวาย, น้ำมัน, ยางไม้, เปลือกไม้สำหรับฟอกหนัง เปลือกไม้ทำสีย้อมผ้า และไม้ทำสีย้อมผ้า มีเป็นจำนวนมาก

รัฐบาลเป็นเจ้าของไม้ในพีลิปปีนส์มากกว่า ๙๙ % และกรมป่าไม้เป็นผู้ดูแลป่าสาธารณะไม่อนุญาตให้ซื้อขาย แต่ได้จัดการบำรุงโดยวิธีออกอาชญาบัตร มีโรงเลื่อยตั้ง ๘๐ ถึง ๙๐ แห่ง ใช้เครื่องจักรอย่างใหม่ เหมาะสำหรับทำงานใหญ่ ๆ

การจับสัตว์น้ำ การจับสัตว์น้ำเป็นอุตสาหกรรมที่ยังล้าหลัง ตามริมฝั่งทะเลมีปลาที่บริโภคได้หลายอย่าง ปลาที่มีจำนวนพอซื้อขายกันคือ ปลาอังโชวี, ปลาแฮร์ริง, สิลเวอร์ไสด์ แม็กเกอเรล และ สาร์ดีน ตลาดมีปลาไม่พอจำหน่าย เพราะจับสัตว์น้ำแต่ฉะเพาะใกล้ฝั่ง ยังไม่ได้ใช้เครื่องมือใหม่ ๆ สำหรับจับปลาในน้ำลึก ผลที่ได้จากทะเลอย่างอื่น ๆ คือฟองน้ำ ไข่มุกด์ และตัวมุกด์

การหัตถกรรมและอุตสาหกรรม พีลิปปีนส์เป็นแหล่งที่ทำการอุตสาหกรรม ประเทศมีของดิบ เช่น ป่านมนิลา เนื้อมะพร้าวแห้ง, ไม้, น้ำมัน, เมล็ดละหุ่ง, ดินเหนียว, หินปูน, ไม้ไผ่, ไม้บันตาล (buntal) ไม้ทำสีย้อมผ้า มันสำปะหลัง สำหรับการหัตถกรรมและอุตสาหกรรม กรุงมนิลาและเมืองอื่น ๆ เป็นศูนย์กลางของการอุตสาหกรรม การหัตถกรรมที่เป็นล่ำสัน เช่น น้ำตาล สีเข้า และเลื่อยไม้ ที่ทำการแผนกนี้อยู่ใกล้ ๆ กับที่เกิดของดิบ

การทำน้ำมันมะพร้าวเป็นอุตสาหกรรมสำคัญ โรงทำน้ำมันสร้างขึ้นในปีพุทธศักราช ๒๔๕๔ มหาสงครามเร้าให้มีการอตสาหกรรมประเภทนี้ขึ้น ฉะนั้นน้ำมันมะพร้าวเป็นสินค้าขาออกสำคัญที่สุดในปีพุทธศักราช ๒๔๖๒ ศูนย์กลางของการทำน้ำตาลในฟิลิปปินส์ตั้งขึ้นในปีพุทธศักราช ๒๔๕๓ ต่อมาได้มีการส่งน้ำตาลไปต่างประเทศมาก ในต้น ๆ ปีพุทธศักราช ๒๔๖๓ มีตำบลที่ทำน้ำตาลมากกว่า ๓๐ แห่ง ทำได้วันละ ๒๐,๓๒๐ มีรีอากรัม บุหรี่ซิการ์และซิกาเรตได้จากโรงทำยาสูบฟิลิปปินส์ โรงทำเชือกได้ทำเป็นผลสำเร็จคิดเป็นเงินหลายล้านเปโส เมื่อเร็ว ๆ นี้การสีเข้าเป็นการอุตสาหกรรมสำคัญขึ้น และมีโรงสีมากกว่า ๔๖๐ โรง

ในประเภทการอุตสาหกรรมที่ทำกันตามบ้านเรือนมีการทอผ้า เย็บปักถักร้อย และการทำหมวก เมื่อมีตลาดจำหน่ายก็มีการทอผ้ามากขึ้น ผ้าที่ทำ ๆ จากใยอบาคา ใยสับปะรด ไหมผะสมกับฝ้ายหรืออบาคา การเย็บปักถักร้อยที่ทำด้วยมือ ทำด้วยสำลีและลินิน ไม่ใช้ไหม วัตถุที่ใช้ในการเย็บปักถักร้อยใช้มัสลิน ลินินขาว และด้ายแท้ ๆ สิ่งเหล่านี้ส่งมาจากประเทศสหปาลีรัฐอเมริกา ของที่ทำจากการเย็บปักถักร้อย คือ ผ้าสำหรับเด็ก ผ้าเช็ด

หน้า ผ้าปูโต๊ะ และเครื่องชั้นในชะนิดต่าง ๆ ของเหล่านี้ ทำตามคำสั่งที่ได้รับจากประเทศสหปาลีรัฐอเมริกา งานที่ทำเป็นชิ้นดีและขายได้ราคาแพง คือการทำหมวก เพราะมีวัตถุมาก การทำหมวกได้กำไรงาม หมวกฟิลิปปินส์ทำจากของที่มีในพื้นเมืองเช่นไม้ไผ่ ไม้บันตาล ปาลุมบุรี (buri) ไม้สาบูตาน (sabutan) และไม้ปานดาน (pandan)

การอุตสาหกรรมที่ไม่ใคร่สำคัญนัก มีการต่อเรือ ทำเหล็ก และเครื่องจักร ทำรองเท้า สะบู่ ไม้ขีด ทำเกลือ และทำหม้อ นอกจากนี้ ทำเครื่องดื่ม การอุตสาหกรรมที่เป็นผลคือ ทำซีเมนต์ ฟอกหนัง ทำดุม ทำเครื่องแก้ว น้ำหอม แป้ง โซดา และพรมทำด้วยใยมะพร้าว

การกรรมกร การเศรษฐกิจของฟิลิปปินส์ได้นำให้มีการตั้งสมาคมการพาณิชย์และสมาคมอื่น ๆ เกิดขึ้น เพื่อเกี่ยวกับการป้องกันผลประโยชน์ และการก้าวหน้าในการกรรมกร ทั้งเป็นการช่วยเหลือกันและกัน สมาคมกรรมกรครั้งแรก คือ สมาคมการเมืองได้ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๔๕ ในกรุงมนิลา ดังนั้นการตั้งสมาคมกรรมกรขึ้นเป็นการเร้าอย่างใหญ่ เพราะกรรมกรได้เห็นความมีชัยในการที่ทำการติดต่อกับนายจ้าง ในการร้องเรียกเอาค่าจ้างแพง และมีฐานดีขึ้น จนถึงปลายปี

พุทธศักราช ๒๔๖๖ สมาคมเช่นนั้นมี ๑๒๐ แห่ง มีสมาชิก ๑๕๐,๐๐๐ คน ประจำอยู่ในเกาะต่าง ๆ แต่ส่วนมากอยู่ในกรุงมนิลา ในฟิลิปปินส์มีสมาคมกรรมกร ๓ แห่งซึ่งเป็นของชาติ คือ สมาคมกรรมกร สมาคมผู้เช่า สมาคมกสิกร

การขนสินค้าและการคมนาคม การขนสินค้าข้ามทะเลรับส่งมีที่กรุงมนิลามากกว่าที่อื่น ที่เมืองท่าอื่น ๆ ทำการติดต่อกับท่าเรือของต่างประเทศเหมือนกัน ท่าเรือที่สำคัญคือ ซิบูอิโลอิโล ซัมบวงกา ท่าเรือเหล่านี้และท่าเรืออื่น ๆ ทำการค้าขายติดต่อกับต่างประเทศมากขึ้น มีที่จอดเรือดีเป็นที่กำบังคลื่นลมได้ เรือกลไฟที่กินน้ำลึก ๙ เมตรหรือกว่านั้นขนสินค้าขึ้นลงได้ที่ท่าเรือโดยสะดวก มีเรือกลไฟเกือบพันลำเดินระหว่างเกาะต่าง ๆ เพื่อทำการค้าขายตามฝั่ง

มนิลา ซึ่งเป็นเมืองหลวงและเป็นท่าเรือสำคัญของเกาะ ตั้งอยู่ที่อ่าวใหญ่ที่สุดในทางบุรพทิศ ทางที่จะเข้ามาที่อ่าวนี้มีแผ่นดินล้อมรอบ ที่ทอดสมอเรือกลไฟมีกำแพงป้องกัน ภายในมีที่กว้างพอบรรจุเรือขนาดใหญ่ไว้ได้ทั้งหมด เรือกลไฟสายที่เดินเสมอคือระหว่างมนิลาและฮ่องกา เอ้หมึง สานฟรานซิสโก สีอัตตล แวนคูเวอร์ คาดิซ และท่าเรือของออสเตรเลีย

ในฟิลิปปินส์มีทางรถไฟ ๑,๒๗๒ กิโลเมตร มีบริษัท ๒ บริษัทเป็นเจ้าของ คือบริษัทรถไฟมนิลาซึ่งรัฐบาลเป็นเจ้าของ และบริษัทรถไฟฟิลิปปินส์ ในมนิลาและในจังหวัดริซาล มีรถรางของบริษัทรถรางมนิลาเดิร์ รวมทั้งหมดยาว ๙๙ กิโลเมตร

ถัดจากรถไฟคือรถยนต์ บุคคลหรือบริษัทต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานก่อน จึงจะทำการบรรทุกสินค้าและรับคนโดยสารได้

รัฐบาลฟิลิปปินส์ได้สร้างถนนที่ดี ๆ เปิดให้ยวดยานต่าง ๆ เดิรได้ทั่วประเทศมาตั้ง ๒๐ ปีแล้ว

เดี๋ยวนี้มีสายโทรเลขใต้น้ำ ๒ สาย และสายวิทยุโทรเลขทำการติดต่อระหว่างฟิลิปปินส์กับต่างประเทศ ที่ซัมบวงกามีวิทยุโทรเลขติดต่อกับสถานีของบอร์นีโอภาคเหนือ เพื่อจะให้เป็นการสะดวกในการติดต่อภายในประเทศ ได้ขยายให้มีสายโทรเลขและโทรศัพท์ สายโทรเลขใต้น้ำ วิทยุโทรเลข และการไปรษณีย์

เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มีการทดลองการบิน สำหรับบรรทุกไปรษณีย์และคนโดยสารติดต่อทั้งภายในและต่างประเทศ

การธนาคารและเงินตรา นอกจากธนาคารฟิลิปปินส์ซึ่งเป็นของรัฐบาล ยังมีธนาคารที่เป็นของบุคคลอีก

มีธนาคาร ๙ แห่งทำการในฟิลิปปีนส์ ไม่นับธนาคารย่อยของบริษัทและคลังออมสินเข้าด้วย ธนาคารเหล่านี้เป็น ธนาคารติดต่อกับประชาชน ๕ แห่ง คือ ธนาคารเนชันนาล, ธนาคารฟิลิปปีนส์, ธนาคารจีน, ฟิลิปปีนส์ทรัสต์ และเมอร์แคนไทล์แบงกของจีน

เงินตราที่ใช้อยู่ในประเทศมีดังต่อไปนี้ หนึ่งเปโส, ครึ่งเปโส, (๕๐ เซ็นตาโวส) หนึ่งเปเสตา (๒๐ เซ็นตาโวส) เมเดียเปเสตา (๑๐ เซ็นตาโวส) ๕ เซ็นตาโวส และหนึ่งเซ็นตาโว ธนบัตรที่ได้ออกใช้คือ ๑, ๒, ๕, ๑๐, ๒๐, ๕๐, ๑๐๐, ๒๐๐, และ ๕๐๐ เปโส ๑ เปโสที่ใช้ในฟิลิปปีนส์ประมาณเท่ากับเงินสยาม ๑ บาท ๑๕ สตางค์ เจ้าพนักงานฟิลิปปีนส์ต้องการรักษาอัตรานี้ ได้ตั้งข้อบังคับเรื่องมาตราทองคำ เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๔๖ เงินเปโสที่ทำใหม่ มีเงินหนัก ๒๐ กรัม (เนื้อเงิน ๘๐๐ ใน ๑๐๐๐ ส่วน) เงิน ๕๐ เซ็นตาโวส มีเงินหนัก ๑๐ กรัม (เนื้อเงิน ๗๕๐ ใน ๑๐๐๐ ส่วน) เงิน ๒๐ เซ็นตาโวส มีเงินหนัก ๔ กรัม (เนื้อเงิน ๗๕๐ ใน ๑๐๐๐ ส่วน) และ ๑๐ เซ็นตาโวส มีเงินหนัก ๒ กรัม (เนื้อเงิน ๗๕๐ ใน ๑๐๐๐ ส่วน)

(จากไดเรคตอรี่ และครอนิคลของจีน ญี่ปุ่น ฯ ล ฯ)

ประเทศอินเดีย

ภูมิประเทศ ประเทศอินเดียแบ่งออกตามลักษณะแห่งพื้นภูมิประเทศได้ ๓ แถบ คือ

(๑) แถบภูเขาตอนเหนือ

(๒) แถบแผ่นดินสูงเด็คคาน

(๓) ที่ราบแถบลุ่มแม่น้ำคงคาและแม่น้ำสินธุ

อากาศ ในฤดูหนาว ไม่หนาวนัก เพราะมีภูเขาหิมาลัยอยู่ทางเหนือ กันไม่ให้ลมหนาวพัดลงมา ลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งพัดมาในฤดูหนาว เป็นลมที่แห้งแล้ง เว้นแต่ถ้าลมพัดข้ามทะเลจะหอบเอาฝนมาด้วย

ในฤดูร้อน ลมพัดมาจากมหาสมุทรอินเดียทางทิศใต้ แต่เป็นด้วยโลกหมุน ลมที่พัดมาที่ประเทศอินเดีย จึงเป็นลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ลมหอบเอาฝนมาตกที่ภูเขามัตตะวันตก และพัดข้าม แผ่นดินสูงเด็คคาน และอ่าวเบ็งกอล ไปปะทะกับภูเขาใน มณฑลอัสสัม ที่มณฑลแถบนี้และแถบภูเขาหิมาลัยมีฝนตกชุกที่สุด

ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศอินเดีย และทางทิศตะวันออกของเกาะลังกา ฝนตกราวเดือนมกราคม

อีกด้วย คือ เวลาที่ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดกลับมา

ผลที่ได้ ตามแถบภูเขาฆัตตะวันตก อุดมไปด้วย ไม้สัก ตามที่ราบที่ฝนตกชุก และที่ที่ได้อาศัยการชล ประทาน มีการปลูกเข้า เข้าสาลีปลูกในฤดูหนาว เข้าฟ่างปลูกในแถบที่ดินไม่สู้ดี พืชอื่น ๆ มีอ้อย คราม ยาสูบ และผืน ต้นชา เขาปลูกตามแถบที่ชัน แถบภูเขาหิมาลัย เช่นใน มณฑลอัสสัม และใน เกาะลังกา กาแฟปลูกมาก ทางทิศตะวันออกของภูเขาฆัตตะวันตก และในเกาะลังกา ฝ้ายและป่าน ก็เป็นพืชสำคัญ ป่านปลูกตามแถบปาก แม่น้ำคงคาใน มณฑลเบ็งกอล แถบแผ่นดินสูง เด็คคาน มีดินดำ ซึ่งสามารถจะขังน้ำไว้ได้ เป็นที่ต้นฝ้ายขึ้นได้งอกงาม

พลเมือง มีประมาณ ๓๑๕,๐๐๐,๐๐๐ คน มีหลายชาติ พูดภาษาต่าง ๆ กัน และแบ่งออกเป็นหลายชั้น คนชั้นหนึ่ง ๆ จะแต่งงานกับคนอีกชั้นหนึ่งไม่ได้ ขนบธรรมเนียม เครื่องแต่งกายทั้งศาสนาก็ต่าง ๆ กัน แต่พวกเหล่านี้อยู่ใต้รัฐบาลเดียวกัน และต้องกระทำตามกฎหมายของบ้านเมืองอย่างเดียวกัน

(๑) แถบภูเขาตอนเหนือ

เทือกภูเขาหิมาลัยกว้างที่สุดทางทิศตะวันตก ประมาณ

๔๐๐ ถึง ๔๘๐ เมตร ทางทิศตะวันออกแคบที่สุด เทือกที่สูงสูงประมาณ ๔,๘๐๐ เมตร ถึง ๕,๔๐๐ เมตร และมียอดเขาที่สูงกว่า ๗,๒๐๐ เมตรมากกว่า ๔๐ ลูก ช่องเขาโดยมากสูงไม่น้อยกว่า ๕,๑๐๐ เมตร ช่องเขาที่สูงที่สุดที่ใช้สำหรับข้ามไปมา สูงประมาณ ๖,๐๐๐ เมตร

ภูเขาหิมาลัยมีหลายเทือก มีช่องเขาสูง ๆ อยู่ในระหว่างเทือกเขา เทือกภูเขาหิมาลัยที่สำคัญ อยู่ใต้บริเวณแม่น้ำสินธุ และ พรหมบุตร และมียอดเขาที่สูงที่สุดคือ ลานังคะบรรพต สูง ๗,๙๘๐ เมตร อยู่ใน กัษมีร ยอดเขา ดาวาลาคีรี สูง ๘,๐๔๐ เมตร เอฟเวอเรสต สูง ๘,๗๐๐ เมตร และ คันชินชิงา สูง ๘,๔๐๐ เมตร ยอดเขาเหล่านี้ อยู่ในแคว้น เนปาล ทั้งสิ้น ใต้เทือกเขาใหญ่มีเทือกเขาเตี้ย ๆ และล้อมที่ลุ่มในกัษมีรอยู่รอบ ทางด้านใต้ของภูเขาหิมาลัยมีฝนตกชุก ในตอนกลางและตอนตะวันออกมีพืชพันธุ์คล้าย ๆ กันกับแถบร้อน ในที่ที่สูงแต่ ๙๐๐ เมตร แต่ที่ที่สูง ๒,๑๐๐ เมตรขึ้นไปเป็นป่าไม้ผลัดใบ และที่ที่สูงแต่ ๓,๖๐๐ เมตรขึ้นไป มีพืชพันธุ์อย่างมีใบเขียวชะอุ่ม สูงกว่านี้มีต้นไม้เตี้ย ๆ และหญ้า พืชพันธุ์ยิ่งมีน้อยขึ้นจนถึงเส้นหิมะ ใน สิขิม ซึ่งสูงตั้งแต่ ๒,๑๐๐ เมตร ถึง ๒,๔๐๐ เมตร เป็นป่าไม้ดอกสีงดงาม ต่างกัน

กับยอดเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะที่อยู่ถัดไป ในทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือฝนไม่ตก และในกัษมีรป่าไม้หนาแน่นทางด้านทิศเหนือมากกว่าทางด้านทิศใต้ เพราะมีหิมะอยู่ในหน้าร้อน และความร้อนของฤดูร้อนไม่สู้แรงนัก

แม่น้ำใหญ่ ๆ แถบนี้ เกิดจากภูเขาหิมาลัยตอนกลางใน ทิเบต ทะเลสาบ มานัส คือที่เราเรียกกันว่า สระอโนดาด อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของกัษมีร อยู่ใกล้ที่เกิดของ แม่น้ำสินธุ พรหมบุตร และ โคคระ ซึ่งเป็นสาขาของ แม่น้ำคงคา แม่น้ำสัตเลจ ซึ่งเป็นสาขาของแม่น้ำสินธุไหลจากทะเลสาบนี้ แม่น้ำนี้เมื่อไหลขนานกับแม่น้ำคงคาผ่านเทือกภูเขาทางทิศใต้ มีผังสูงชัน อยู่ทางทิศตะวันตกของ สิมลา

กัษมีร อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ อยู่ระหว่างอาฟฆานิสถาน กับ ทิเบต และยื่นไปทางทิศเหนือ ไปทางภูเขาการาโกรัมและพรมแดนของ แคว้นสินเกียง ผ้าห่มกัษมีรทำจากขนแพะของประเทศนี้ และน้ำหอมทำจากดอกกุหลาบ

ศรีนคร เป็นเมืองหลวงของแคว้นกัษมีร

(๒) แถบแผ่นดินสูงเด็คคาน

เด็คคาน เป็นคาบสมุทรของอินเดีย การคมนาคม

ในแถบนี้ไม่ดี ทะเลทรายถาร ทำให้การคมนาคมระหว่างแม่น้ำสินธุ และที่ราบใกล้เคียงลำบาก หน้าผาของภูเขามัตตะวันตกสงชัน มีป่าไม้หนาแน่นขัดขวางต่อการเข้าไปในตอนกลางของประเทศ ทางทะเลอาหรับ ถึงแม้ที่ราบสูงค่อยเทไปทาง อ่าวเบ็งกอล ฝั่งทะเลเป็นทรายและไม่มีท่าเรือดี

ตอนเหนือของเด็คคาน มีภูเขาอรวุลลี สูงชันขึ้นจากทะเลทรายถาร

แม่น้ำ เนรพุททา และ ตัปตี ไหลลงสู่ทะเลทางทิศประจิม ส่วน แม่น้ำโสน และ มหานที ไหลลงส่ทะเลทางทิศตะวันออก ทางทิศเหนือของแม่น้ำเนรพุททา มี ภูเขา วินธยะ และทางทิศใต้ มีภูเขา มหาเดโอ (=เทโว) และ สัตปุร มีระวากเขาขันทวา ได้แยกภูเขาทั้งสองออกจากกัน ระวากเขานี้เป็นทางเดิรของลุ่มแม่น้ำเนรพุททา ไปที่แม่น้ำตัปตี ซึ่งไหลไปตามด้านทิศใต้ของภูเขาสัตปุร ใต้แม่น้ำตัปตี มีแม่น้ำ โคทาวารี กฤษณะ โจวารี และ แม่น้ำอื่น ๆ ไหลไปทางทิศตะวันออก ผ่านที่สูง มีน้ำตก น้ำตกของแม่น้ำโจวารีใช้ในการทำเครื่องไฟฟ้า ในตอนปากแม่น้ำเป็นแผ่นดินสันดอน มีการชลประทาน สำหรับใช้ในการปลูกเข้า มีคนอยู่หนาแน่น

ที่ลุ่มของแม่น้ำอยู่ทางทิศตะวันออก และทิศตะวัน
ตกทำให้การคมนาคมจากทิศเหนือ ไปทิศใต้ลำบาก จังหวัด
ไฮดะระบาด อุดมไปด้วยถ่านศิลา ในจังหวัดโมโสรมีทองคำ
ทางฝั่งทะเลทิศตะวันตก มีทางเดิรหลายสายจาก
อ่าวแคมเบ ซึ่งเป็นที่แม่น้ำเนรพุททาและตัปตีไหลลงสู่
ทางหนึ่งไปทางทิศเหนือ ระหว่างเชิงภูเขาอรวุลลี และ
ชายทะเลทรายถาร ไปที่เมือง เดลี และ แม่น้ำคงคา อีก
ทางหนึ่งไปทาง สุรัต ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ปากแม่น้ำตัปตี เป็น
ที่มีโรงสำหรับทำการหัตถกรรมของอังกฤษตั้งขึ้นเมื่อต้น
ศตวรรษที่๒๒ แห่งพุทธศักราช ทางเดิรผ่านแผ่นดินสูง ไป
ตามแม่น้ำตัปตี ไปที่ชะวากเขาขันทวาและทางที่จะไปถึงต้น
แม่น้ำเนรพุททา และข้ามแผ่นดินสูงไปเมือง อัลละฮาบาด
ซึ่งตั้งอยู่ที่ แม่น้ำยมนา และคงคาบรรจบกัน บอมเบ เป็น
เมืองที่ไม่มีทางข้ามภูเขาฆัต แต่มีท่าเรือดี เมื่อได้ทำถนน
และทางรถไฟขึ้นไปทางที่ชันและได้เปิด คลองสุเอซ แล้ว
เป็นเมืองท่าสำคัญของอินเดียทางทิศตะวันตก ได้ส่งฝ้าย
จาก เด็คคาน และ คุชรัต ไปต่างประเทศบ้าง นอกนั้นก็ปั่น
และทอเป็นผ้า ปูนา (Poona) ตั้งอยู่ใกล้กับทางทิศ
ตะวันตก เป็นศูนย์กลางของทางข้ามแผ่นดินสูงเด็คคาน

และเป็นศูนย์กลางของพวก มรัถ (Maratha) ทางทิศใต้ เป็นทางเดิรทางชะวากเขา บัลฆัต ซึ่งอยู่ระหว่าง เขานิลคิริ และ อนามาลี

ช่องแคบปอลค ระหว่างแผ่นดินในอินเดียและลังกา เป็นที่ตื้นเดิรเรือไม่ได้ เรือที่จะไปอ่าวเบ็งกอลต้องเดิรอ้อมเกาะ ตามฝั่ง โคโรมันเดล มีเมืองท่าคือมัทราส เป็นท่าเรือที่ได้สร้างขึ้น ตั้งอยู่ในที่เหมาะในท่ามกลางของที่ราบต่ำอันอุดม อยู่ที่ทางเดิรจากทางทิศใต้ทางชะวากเขาบัลฆัตไปบรรจบกันกับทางเดิรจากทิศเหนือทางต้นของ แม่น้ำกฤษณะ และ เป็นเนอรฺ ที่หัวอ่าวเบ็งกอลเป็นที่ดินสันดอนของแม่น้ำคงคา มี แม่น้ำฮูกลี ซึ่งเป็นสาขาของแม่น้ำคงคา เมืองกัลกัตตา เป็นเมืองท่า

(๓) ก. ที่ราบต่ำในลุ่มแม่น้ำสินธุ

สาขาของแม่น้ำสินธุทั้งหมด เกิดจาก ภูเขาหิมาลัย และ ภเขาฮินดกษ แม่น้ำเฌลัม ชินาบ ราวี บีแอส และ สุตเลช ไหลผ่าน มณฑลปัญจาบ หรือแผ่นดินของแม่น้ำทั้งห้า ในฤดูใบไม้ผลิน้ำเกือบแห้ง แต่ลำแม่น้ำกว้างใหญ่และน้ำไหลเร็ว เมื่อหิมะละลายในฤดู

ร้อน เขาได้ทดน้ำในแม่น้ำเข้าคลอง ทำให้ที่ที่แห้งแล้ง กลายเป็นที่เพาะปลูกเข้าสาลี และได้ส่งเข้าสาลีไปลงเรือกลไฟที่เมืองกะระชี ซึ่งเป็นเมืองท่า ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของแผ่นดินสันดอน

เมืองในมณฑลบัญจาบ อยู่ในที่ที่อุดมในบริเวณแม่น้ำหรือตามทางเดิรที่ติดต่อกับแม่น้ำ เปษวาร ตั้งอยู่ในทางที่จะไปชะวากเขาไกบาร และเมืองมุลตัน ตั้งอยู่ใกล้กับที่แม่น้ำทั้งห้ามาบรรจบกัน ซึ่งเป็นทางเดิรระหว่างทิศเหนือกับทิศใต้ มีเมืองหลายเมืองตั้งอยู่ขนานกันกับเชิงภูเขาหิมาลัย ซึ่งอยู่ตอนต้น ๆ ของแม่น้ำทั้งห้า ลโฮร และ อมฤตสระ เป็นเมืองสำคัญ ลโฮร เป็นเมืองหลวงของมณฑลบัญจาบ และเป็นศูนย์กลางของรถไฟและการหัตถกรรม อมฤตสระ เป็นเมืองสำคัญในมณฑลบัญจาบ และเป็นศูนย์กลางของศาสนาของพวกสิข มีการทำผ้าไหมและผ้าอื่น ๆ เมืองที่สำคัญที่สุดคือ เดลี ตั้งอยู่ระหว่างแผ่นดินอดม ทะเลทราย ที่ราบและแผ่นดินสูง เพราะฉะนั้นเป็นศูนย์กลางของการคมนาคม เป็นเมืองหลวงของประเทศอินเดีย

แม่น้ำสินธุตอนใต้ ไม่มีสาขาที่นับว่าสำคัญ เว้นแต่ฤดูร้อนแล้วไม่มีน้ำ เมืองสำคัญ คือ ไฮดะระบาด เป็น

เมืองหลวงเก่าของมณฑลสินธุ ตั้งอยู่ที่หัวของแผ่นดินสันดอน ซึ่งลำบากในการเดินเรือ เมืองท่าคือ เมืองกะระชี

(๓) ข. ที่ราบต่ำในลุ่มแม่น้ำคงคา

ที่ราบต่ำในลุ่มแม่น้ำคงคาต่างกันกับที่ราบต่ำในลุ่มแม่น้ำสินธุ ได้รับฝนในฤดูร้อน และทำการชลประทานได้มาก จากลุ่มแม่น้ำและสาขา เป็นทางเดินจากทิศเหนือไปทิศใต้ เป็นที่ทำการเพาะปลูกแต่ครั้งโบราณ และมีพลเมืองอยู่หนาแน่น เมืองโบราณและที่สวยงามมีมาก เมืองเหล่านั้นโดยมากทำเครื่องนุ่งห่มอย่างประณีต และทำการโลหะ ทั้งทำการหัตถกรรมอย่างใหม่ โดยเหตุที่เป็นที่มั่งคั่งสมบูรณ์ มีข้าศึกมาย่ำยีทางทิศเหนือเนือง ๆ ส่วนการรบพุ่งของอังกฤษนั้นมาทางทะเล

แม่น้ำยมนาเป็นสาขาสำคัญของแม่น้ำคงคา ไหลไปทางทิศตะวันตก ผ่านเมือง เดลี และ อากฺรา ทั้งสองเมืองนี้ยังมีอนุสสาวรีย์ที่พวก มอกัล ได้สร้างไว้ ถัดเมืองอากฺรามา แม่น้ำชัมบัล ไหลมาจาก แผ่นดินสูงมอลวา ในเด็คคาน ซึ่งมีการเพาะปลูกฝ้ายและผ้ามาก อัลละฮาบาดตั้งอยู่ที่แม่น้ำชัมบัล ซึ่งไหลมาบรรจบกับแม่น้ำคงคา เป็นศูนย์กลางของรถไฟ

คอนปูร์ ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำคงคา เป็นเมืองที่มี

การหัตถกรรมและการพาณิชย์มาก

ลัคเนา ตั้งอยู่บนสาขาของแม่น้ำคงคา เป็นเมืองหลวงของ มณฑลอูธ

พาราณสี เป็นเมืองที่นับถือของพวกพราหมณ์ มีการหัตถกรรมทั้งอย่างเก่าและอย่างใหม่ นอกเมืองนี้ออกไป ยังมีพระสถูปสำคัญตำบลสรนาถ ซึ่งพระเจ้าอโศกสร้างไว้เป็นที่หมายแห่งมฤคทายวันโบราณ อันเป็นที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

บัตนะ เป็นเมืองที่อดมไปด้วย ผัน คราม และเข้า เมืองนี้ครั้งโบราณเรียกว่า ปาฏลิบุตร ซึ่งเป็นนครหลวงของพระเจ้าอโศกมหาราช

กัลกัตตา ตั้งอยู่บน แม่น้ำฮกลี อยู่ห่างจากทะเลประมาณ ๑๒๘ กิโลเมตร เป็นเมืองที่รับสินค้าที่ส่งมาจากแถบ แม่น้ำคงคาและพรหมบุตร

เกาะลังกา

ทางทิศเหนือของเกาะลังกาเป็นที่ราบ ปลูกเข้า ยางมะพร้าว ในทางทิศใต้เป็นที่สูงประมาณ ๒,๔๘๐ เมตร ตามที่ชันในแถบที่บริบูรณ์ไปด้วยน้ำ ปลูกต้นชาซึ่งเป็นสินค้าสำคัญแทนกาแฟ ต้นควินินและโคโค่ก็ปลูกเหมือนกัน

เกาะลังกาได้แยกออกจากรัฐบาลอินเดีย เป็นโคโลนี ของอังกฤษ มีพลเมืองประมาณ ๕,๐๐๐,๐๐๐ คน โคลัมโบ ตั้งอยู่ทางฝั่งทิศตะวันตก เป็นที่ส่งสินค้าของเกาะลังกา และเป็นสถานีของเรือที่มาจาก ทวีปยุโรป ทางคลองสุเอซ ก่อนที่จะไป ทิศตะวันออก ของ ทวีปอาเซีย และ ออสเตรเลีย ทั้งเป็นที่รับถ่านศิลาด้วย

ประเทศแถบทะเลทรายทางทิศตะวันตก

ทะเลทรายใหญ่ ๆ ซึ่งฝนไม่ตก มีในแถบร้อนทางทิศตะวันตกของทวีป ประเทศอาหรับ เป็นทะเลทรายใหญ่ทะเลทรายเล็ก ๆ ยังมีอีกทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย ทะเลทรายเหล่านี้ตั้งอยู่ในทางเดินของลมสินค้า

ทะเลทรายอาหรับ เป็นทะเลทรายที่ต่อมาจากทะเลทรายสะหะรา ซึ่งมี ทะเลแดง คั่น ในบริเวณลุ่มแม่น้ำมีการเพาะปลูกโดยอาศัยการชลประทาน แต่ภายในประเทศประกอบไปด้วยทะเลเกลือและทะเลทราย ซึ่งลำบากแก่เกวียนและอูฐที่จะข้ามไป ทะเลทรายในประเทศอินเดียมีลักษณะคล้าย ๆ กัน

ประเทศอาหรับ

ภูมิประเทศ ประเทศอาหรับเป็นคาบสมุทรใหญ่ที่สุดในโลก และมีพื้นที่เป็นแผ่นดินสงกว้างขวาง สงประมาณ ๕๐๐ เมตร มีเทือกภูเขาล้อมอยู่รอบ พื้นที่โดยมากเป็นทราย ทะเลทรายนี้คล้ายกับทะเลทรายใหญ่ในทวีปอาฟริกา ซึ่งอยู่ราวระยะรุ้งเดียวกัน มีทะเลแดงคั่น ทะเลแดงเป็นทะเลที่แคบ ไม่สามารถจะทำให้อากาศเปลี่ยนแปลงไปได้ พื้นที่ที่สามารถจะทำการเพาะปลูกได้ นอกจากรัฐเยเมน เรียกว่า เนจด์ ซึ่งอยู่ภายในประเทศ ในที่นี้เป็นที่อุดมเป็นที่ปลูกอินทผลัม และเป็นที่ผะสมม้าอาหรับ อูฐ และลา

ทางอาหรับภาคตะวันตก มีภูเขาอยู่ทางทิศตะวันออกเป็นเทือกยาว ทางใต้ภูเขาสูงประมาณ ๓๐๐๐ เมตร

อากาศ ครึ่งหนึ่งของอาหรับภาคตะวันตก เป็นรัฐเหจาซ ทางใต้เป็น รัฐเยเมน รัฐเหจาซ มีอากาศร้อนแห้งแล้ง ที่ดินไม่มีพืชพันธุ์ขึ้น ส่วน รัฐเยเมน เป็นที่อุดมและบริบูรณ์ไปด้วยน้ำ มีอากาศพอสบาย ฝนตกพอสมควร ทางริมฝั่งทะเลได้รับลมชุ่มชื้นจาก มหาสมุทรอินเดีย

พืชผล เข้าและผลไม้ต่าง ๆ ขึ้นงอกงามดี เครื่องเทศต่าง ๆ มีมากที่รัฐเยเมน และเป็นที่เกิดดั้งเดิมของกาแฟ กาแฟที่ได้จากเมืองมอคา เป็นกาแฟที่ดีที่สุดในโลก มีพลเมืองอยู่ในรัฐนี้มากกว่าที่อื่น นอกจากพืชผลสำคัญของอาหรับดังกล่าว มีม้า อูฐ อินทผลัม

พลเมือง มีประมาณ ๗,๐๐๐,๐๐๐ คน ทั้งหมดเป็นชาติอาหรับและนับถือศาสนามะหะหมัด พวกที่อยู่ในทะเลทรายเรียกว่า เบดูอินส์ พวกนี้เป็นพวกพเนจร ไปไหนพากระโจม อูฐ และม้าไปด้วย เพื่อเสาะหาทุ่งหญ้า

เมืองสำคัญ

เม็กกะ เป็นเมืองที่มีปูชนียสถานสำคัญที่สุดของพวกอิสลาม และมะหะหมัดก็เกิดที่เมืองนี้ มีพวกที่นับถือศาสนามะหะหมัดหลายพันได้พากันมานมัสการจากที่ต่าง ๆ ของโลกทุกปี

จิดดา เป็นเมืองท่าของเมือง เม็กกะ ตั้งอยู่บนฝั่ง ทะเลแดง

เมดินา เป็นเมืองที่มีปูชนียสถานสำคัญของพวกอิสลาม เพราะเป็นที่ฝังศพของ มะหะหมัด ทุกปีมีพวกที่นับถือศาสนามะหะหมัดไปนมัสการ

รัฐโอมาน

เป็นรัฐที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ เป็นเอกราช มีฝั่งทะเลประมาณ ๑,๖๐๐ กิโลเมตร มีพลเมืองประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน เมือง มัสกัต เป็นเมืองหลวงและเป็นเมืองท่า ซึ่งทำการค้าขายกับ ประเทศอินเดีย

จังหวัดเอเด็นและเกาะเปริม

เอเด็น เป็นเมืองท่า มีป้อมแข็งแรง เป็นของอังกฤษ ตั้งอยู่ทางมุมตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศอาหรับ (ห่างจากช่องแคบบาบเบลมานเด็บประมาณ๑๖๐กิโลเมตร)

เกาะเปริม เป็นเกาะตั้งอยู่ที่ปากทะเลแดง เมือง เอเด็น และ เกาะเปริม เป็นที่รักษาทางที่จะเข้าไปทะเลแดง

เอเด็น เป็นที่สำหรับเรือแวะเอาถ่านศิลา และเป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งในโลก เพราะเป็นประตูของทางที่จะไปยุโรปและอาเซีย

ประเทศอิรัก (Irak)

ภูมิประเทศ ประเทศอิรัก ตั้งอยู่ระหว่าง แม่น้ำ ยุเฟรติส และ แม่น้ำไทกริส แม่น้ำทั้งสองนี้ได้พาเอาดิน

กรวดทรายจากภูเขา มาตกลงยังประเทศนี้ ทำให้ที่ดินเป็นที่สมบูรณ์

พลเมือง มีพลเมืองประมาณ ๒,๘๐๐,๐๐๐ คน

ประวัติการ

เมืองนีนีเวห์ (Nineveh) และ เมืองบาบิลอน (Babylon) เป็นเมืองที่มีชื่อเสียงประมาณ ๓๐๐๐ ปีมาแล้ว ในปรัตยุตบันนี้ชำรุดหักพังลงสิ้นแล้ว ในสมัยกระโน้นได้มีการชลประทานทั่วประเทศ ในศตวรรษที่ ๑๒ แห่งพุทธศักราช ได้ถูกพวกอาหรับทำลาย ตั้งแต่นั้นมาก็เสื่อมทรามลงจนบัดนี้

การปกครอง ประเทศนี้เป็นประเทศฝากของอังกฤษ

เมืองสำคัญ

บาฆดัด ครั้งหนึ่งเคยเป็นเมืองหลวงของกาหลิบ มีพลเมืองประมาณ ๒,๐๐๐,๐๐๐ คน ในปรัตยุตบันนี้ยังเป็นเมืองสำคัญ และเป็นศูนย์กลางของทางรถไฟ

โมสุล ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำไทกริส ใกล้ๆ กับเมืองนีนีเวห์ เดิมได้มีการทำผ้ามัสลินกันมาก

บาสรา ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำชัต-เอล-อาหรับ ซึ่งเป็นที่ชุมทางของแม่น้ำยูเฟรติส และแม่น้ำไทกริส เป็นเมืองท่าสำคัญของประเทศ เรือกลไฟแล่นเข้าไปได้ถึงเมืองบาฆดัด

หอสมุดแห่งชาติ
15 ส.ค. 2551
กรมศิลปากร

(สำเนา)

ใบอนุญาตให้ใช้แบบเรียน

ฉะบับที่ ๙ / ๒๔๙๙

วันที่ ๒๓ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๓

หนังสือแบบเรียนภูมิศาสตร์ว่าด้วยทวีปอาเซีย

ของอำมาตย์ตรี หลวงบีรวิทยาการ พิมพ์ครั้งที่สอง

จำนวนสองพันฉะบับ ใน พ.ศ. ๒๔๙๓

เจ้าหน้าที่ได้ตรวจแล้ว อนุญาตให้ใช้ในโรงเรียนได้

มหาอำมาตย์ตรี พระยาวิทยาปริชามาตย์

ลงนามแทนเสนาบดีกระทรวงธรรมการ

(ใช้ได้ฉะเพาะในการพิมพ์คราวนี้เท่านั้น)